

sufletdefemeie.ro

SUFLET DE

Iunie 2024, nr. 55/ Tiraj 5500 exemplare

FEMEIE

doar prin
credință

*Perspectiva
victoriei*

Modul **Lui** de a lucra

Colectivul de redacție **SUFLET DE FEMEIE** vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie,, nu ar fi ajuns la numărul 55 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro
Fundatia Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO11BRMA0999100082072472

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 RevistaSufetDeFemeie
 revista.suflet.de.femeie

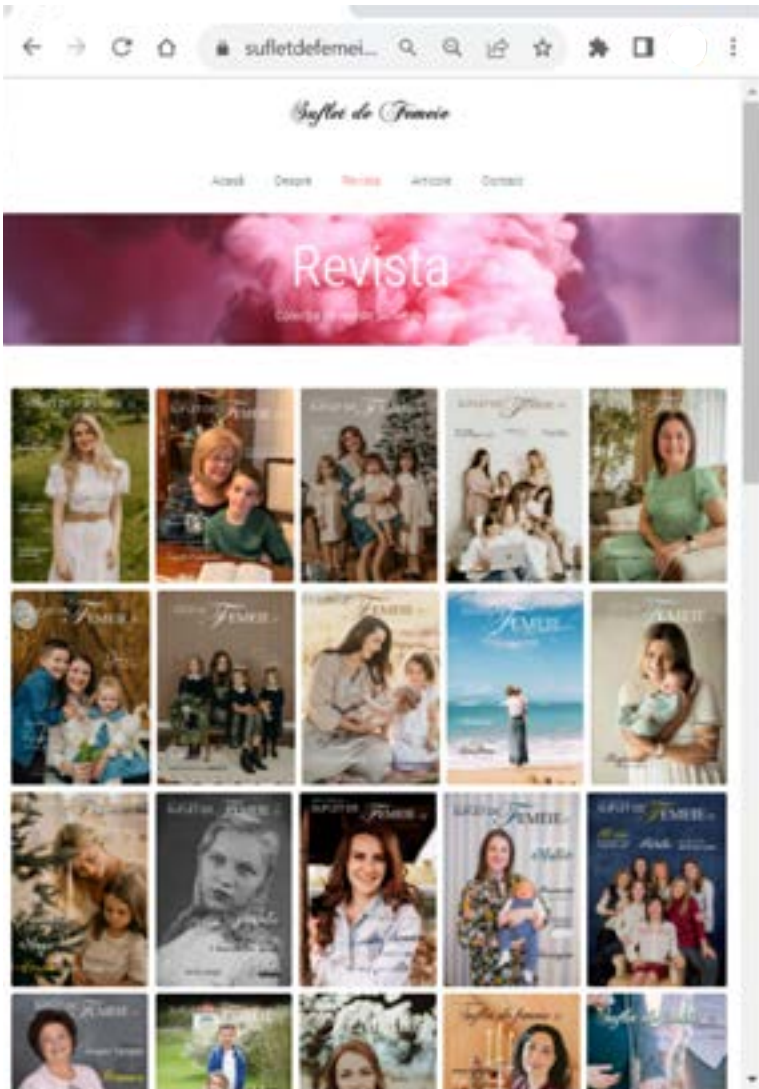
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor. Astăzi, după 14 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 2.500-3000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole si ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

- 6

VIAȚA ESTE FRUMOASĂ
ELIZA BĂDULESCU
- 8

FIICĂ DU-TE ÎN PACE
MARIA ENACHE
- 10

NU-ȚI LĂSA RĂNILE SUFLETEȘTI...
CĂTĂLINA AURELIA RUS
- 12

MODUL LUI DE A LUCRA
MIHAELA ȚĂRMURE
- 13

EL A PURTA DE GRIJĂ
FLAVIA BIANCA POP
- 14

CE AM CONȘTIENTIZAT
OFELIA OPREA
- 16

O ALTFEL DE POVESTE
LAURA DOBRIN
- 18

BUCURIE ÎN SUFERINȚĂ
ANA MARIA HELER
- 20

COPILA MEA
MARICICA COSTEA
- 21

CÂND DUMNEZEU TACE
CRISTINA DANIELA CIOARA
- 22

ÎN AȘTEPTAREA NUNȚII
DANIELA RAȚ
- 24

RABDĂ PÂNĂ LA CAPĂT
SALOMEEA HADARIC
- 26

RUGĂCIUNEA
GABRIELA ȘTIR
- 28

CREDINȚĂ CA A EI
DANIELĂ DECEAN
- 30

O MĂRTURIE VIE
AUGUSTA KOCSIS
- 32

EDUCAȚIA PARENTALĂ
EMILIA DOGAR
- 34

RUTINA DE SKINCARE ÎN SARCINĂ
GABRIELA BUD
- 36

PERSPECTIVA VICTORIEI
LIDIA MIHĂILESCU
- 37

ÎNCREDEREA
ADELINA MORAR
- 38

ALEG FRUMUSEȚEA FRÂNGERII
ADELA DAMM
- 41

CÂNTAREA, SECRETUL BIRUINȚEI ÎN ORICE VREME
DANIELA LAZĂR
- 42

PUTEREA CUVINTELOR NOASTRE
MIRELA PETĂN
- 45

CALEA DE LA "DE CE?" LA "CE?"
TATIANA PETRIC
- 46

SCOALA DEBORA
- 48

DRAGOSTEA-SECRETUL BIRUINȚEI ÎN RELAȚII
LIDIA ALDEA
- 49

DE PARTEA BIRUITORULUI
RODICA FILIP
- 50

DOAR PRIN CREDINȚĂ
ROXANA CIUPEI-CORDEA
- 51

LA UN AN DISTANȚĂ
ESTERA BERENDE
- 52

HARUL ASCUNS ÎN ÎNCERCĂRILE VIEȚII
ANGELA ȚIPRIGAN
- 53

SECRETUL BIRUINȚEI
RODICA MALOȘ
- 54

Cheesecake Ferrero
ANI BOJAN
- 55

CEVA DULCE-COLORAT
LIDIA BLEAHU

Colectivul de redacție:

Rodica Baci
Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș
Mia Pop
Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș
Lidia Aldea
Biserica "Bethel", Târgu Mureș
Natalia Zsoldos
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Diana Dora Baci
Biserica "Emanuel", Târgu Mureș
Ruxandra Petrina
Biserica "Harvest", Târgu-Mureș
Lidia Bleahu
Biserica "Harul", Târgu Mureș
Luciana Sand
Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș
Andreea Damian
Biserica "Maranatha" Luduș

Design

Luciana Sand

Corectură și redactare

Diana Dora Baci
Andreea Damian

Dragi cititoare,

E vremea cântecului de bucurie și a celebrării, și sunt încântată că avem această ocazie. De aceea, vă invit să ridicăm „paharul izbăvirilor” și steagul de biruință în cinstea Dumnezeului celui viu, Yehova. Avem în față numărul 55 al revistei, care cuprinde peste 30 de articole inspirate. Mai minunat este că tot ce citim în acest număr nu este doar teorie, ci sunt experiențe practice, plăcute sau mai grele, prin care puterea lui Dumnezeu ne-a susținut. Experiențe din care putem învăța mersul înainte, mersul „pe ape” prin credință. Fie că este vorba de o poezie sau de o rețetă de prăjituri, fie că este vorba de vindecare trupească împărtășită sau de vindecarea minții, toate aceste realități și transformări s-au petrecut cu permisiunea și prin puterea lui Dumnezeu. „Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.” (Psalmul 33:9)

Acest număr este unul aniversar, dedicat celei de-a 18-a ediții a Conferinței Naționale a Femeilor de la Mamaia, eveniment care ne reunește în jurul temei „Secretul Biruinței”. Sunt multe secrete despre care vom citi în paginile următoare și multe mărturii pe care le vom auzi la Conferința de la Mamaia, în perioada 24-28 iunie 2024. Toate detaliile sunt de mare preț și merită strânse ca niște mărgăritare în sîpetul inimilor noastre. Anul acesta, când am trăit cele mai grele perioade din viață, dând două mari bătălii ale credinței, mi-au fost de mare folos toate elementele armurii spirituale – Cuvântul Lui Dumnezeu, Rugăciunea, Credința, Adevărul, Pasiunea sau Râvna Păcii. Toate acestea nu numai că m-au protejat, dar m-au și ajutat să înving.

Despre rugăciune și importanța ei am vorbit adesea, dar am observat că nu este suficient să îți imaginezi că te-ai rugat. Trebuie să oprești orice altă preocupare, orice alt gând, și să te rogi sincer lui Dumnezeu, chiar și fără cuvinte, pentru cauza pe care o ai. Am ajuns să repet doar Numele Isus mereu și mereu, gândindu-mă că El are toată puterea în cer și pe pământ. Luptă în rugăciune cu stăruință și încredere, căci „mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit” (Iacov 5:16)!

Rugăciunea aduce cele mai mari și mai benefice schimbări.

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, are mare putere. Atunci când Cuvântul este rostit, ne crește credința și afirmațiile pe care le facem Îl onorează pe Dumnezeu. Când Îl prezentăm pe El în fața oamenilor și a situațiilor imposibile, El se ocupă și nu ne lasă niciodată de rușine. Pentru mine, rostirea versetelor biblice și mărturisirea în fața oamenilor au adus schimbarea sperată și așteptată. Cel ce „își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui” (Psalmul 1:2) are mari victorii și rezultate, pentru că toată Biblia e plină de reușite imposibile din punct de vedere omenesc. Lucrurile imposibile sunt specialitatea lui Dumnezeu.

Au fost momente grele în care nimeni nu mai dădea șanse și credința mea era gata să se stingă. Eram la un centimetru de a spune că nu se mai poate, că nu se rezolvă, că nu se mai schimbă nimic, dar nu am cedat. Cuvântul Sfânt mi-a fost de mare folos și m-a încurajat să rămân cu cererea în fața Tatălui Ceresc, pentru că El are soluții și se îndură.

Ce pot spune în concluzie este că, prin orice situație am trece, noi să nu-L vedem pe Dumnezeu mai mic decât problema noastră, oricare ar fi aceasta și oricât de imposibilă ar părea. Dumnezeu este mai mare decât orice inamic, decât orice pericol, iar încrederea în El și ascultarea ne conduc sigur la biruință.

Rodica Baciu

„Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.”
(Psalmul 33:9)

Orice s-ar întâmpla...

viața e frumoasă!

Am început acest an citind o carte cu titlul de mai sus. Îmi place să citesc, să mă cufund în poveștile de viață ale altor creștini, dar și în perspectiva lor asupra vieții prin ochii lui Dumnezeu.

Experiențele de viață ne definesc, ne formează și ne fac să devenim ceea ce suntem azi. Dar oare noi, în calitate de femei, prietene, surori, fiice, mame, nurori, vecine: suntem bucuroase, ne simțim împlinite de ceea ce am devenit atunci când facem o introspecție sinceră? Suntem încântate de modul în care Dumnezeu ne-a folosit și continuă să o facă pentru lucrarea Lui și pentru înaintarea Evangheliei? Am dat tot ce am avut pentru casele noastre, pentru a ridica standardul în umblarea cu Dumnezeu, pentru a fi mai asemănătoare cu Domnul Isus?

Cât de des auzim șoapta Duhului Sfânt în agitația zilelor?

Cât de mult luăm aminte la îndemnul Sale?

Cât de mult ne dorim să Îl onorăm pe El cu viața noastră, cu vocea noastră, cu mintea noastră?

Cât sădăm din Dumnezeu în copiii noștri și cât le permitem copiilor noștri să vadă din măreția Lui, prin noi? Sau poate că suntem chiar noi cele care facem pași spre lume alături de copiii noștri, mai mult decât să îi aducem către Hristos?

Dintotdeauna m-au impresionat femeile credincioase, ale căror chipuri au arătat pace și bucurie și ale căror vorbe au emanat un izvor de înțelepciune, dezvăluind, fără doar și poate, un timp prețios petrecut cu Domnul, în ascuns.

Dragilor, suntem frumoase! Domnul a pus multă frumusețe în noi, în modul în care ne-a creat și ne-a făurit. Lăsați ca feminitatea voastră să fie văzută de toți, dar mai mult decât atât, lăsați ca frumusețea Lui să strălucească prin voi!

O femeie plăcută capătă cinste, iar cele care se tem de Domnul vor fi laudate, atât aici, cât mai ales în ceruri, când vom primi îmbrățișarea strânsă, mult așteptată din partea Domnului nostru.

Te-ai întrebat cum este slujirea ta? Știu, și eu sunt mamă și soție, iar pe lângă acestea, am un serviciu și o casă plină de responsabilități. Însă doresc astăzi să vă încurajez, gândindu-ne că, deși tuturor ne este greu și ne simțim adesea copleșite, atunci când Domnul este alături de noi, putem înainta fără să ne clătinăm!

În vremurile tulburi pe care le traversăm, vă invit să vă adânciți privirea în a căuta voia Lui pentru casele noastre și pentru modul în care administrăm viața familiilor noastre, pentru că da, femeia este precum un termostat – de ea depinde fericirea, pacea, împlinirea unei case. Deci, dragele mele surori, noi setăm atmosfera caselor noastre!!

Prin urmare, vă invit să ne predăm Celui care ne iubește, ne cunoaște, ne consideră prețioase în ochii Lui și ne promite că nu ne va părăsi niciodată, atât mintea, cât și inimile noastre, cu toate visele, dorințele adânci și nerostite, dar și cu lipsurile, grijile, neîmplinirile și lucrurile după care tânjim! Predați controlul Duhului Său și, lăsându-vă împlânzite de dragostea Lui, permiteți-vă să admirați procesul de modelare pe care El îl face în voi. Și uite așa, pas cu pas, zi după zi, să puteți afirma cu tărie, asemenea apostolului Pavel, că „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”.

Doresc să continuăm frumoasa lucrare de edificare a caselor noastre, asemenea unui muncitor care a participat la construcția unei catedrale – fără ca numele să i se menționeze în cartea de onoare, printre atâtea alte mii de lucrători, dar știind că a fost parte dintr-o lucrare măreață, la care mulți vor privi cu admirație. Și Domnul, care vede în ascuns, vă va răsplăti credințioșia și dragostea pentru El! Așadar, fiți credincioase în lucrurile încredințate! Și care ar putea fi acestea, dacă pierdem din vedere chiar casele noastre?

Cu prețuire,
Eliza Bădulescu (foto)
Biserica Creștină după Evanghelie Bădulești, județul Argeș

Dragi surori în Domnul,

Indiferent ce vom întâmpina în viață, ce lecții vor trebui învățate și ce preț va trebui plătit pentru a ajunge la Cel ce este Capul, adică Hristos, rămâneți conectate în dragostea Lui, slujiți Domnului cu bucurie, intrați cu laude în curțile Lui, laudați-L și binecuvântați-I Numele, mergeți prin puterea Lui care este în noi și cu noi în fiecare zi și nu uitați...

*...Orice s-ar întâmpla...
VIAȚA E FRUMOASĂ!*

Fiică,

du-te în pace!

Doamne, rămăsesei singura mea speranță. De atâta timp îmi bătea disperarea la ușă, că eram sigură că nu mai există rezolvare pentru mine. Eram cu mâna pe zăvor, pregătită să o las să intre, când am aflat că treci pe acolo.

Auzisem așa de multe despre Tine – cum vindeci, cum spui mării să tacă, cum ai autoritate peste duhuri, cum chemi lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi. Dar mai mult decât atât, auzisem că iubești oamenii așa cum învățătorii noștri nu erau în stare, cum arăți har, cum lași pietrele jos, cum stai la masă cu păcătoșii, cum înțelegi durerea și neputința. Auzisem că nu privești oamenii cu dispreț, ci în momentele lor cele mai josnice, Tu le întinzi o mână.

Când Te-am văzut, am avut impresia că ai început să mergi mai încet ca să Te pot prinde din urmă. Știam că Tu poți totul. Totuși, pentru o secundă, trecutul meu îmi sabota încercarea de a ajunge la Tine. Purtam o traistă așa de grea după mine, atâtea iluzii moarte, dezamăgiri, nu-uri.

De 11 ani, speranțele mele, una câte una, începuseră să pălească. Simțeam cum piese din mine se sparg și se împrăstie. Alergam la fiecare doctor ce-mi vindea iluzii, mă agățam de fiecare firicel de nădejde, întrebam peste tot de un antidot, de o cură miraculoasă, de orice ar fi putut să-mi aline inima care cerea răspunsuri. Vedeam cu fiecare zi cum banii mei devin din ce în ce mai puțini, cum resursele se pierd pe un alt doctor care-mi vinde minciuni. Nici nu știu dacă se numea viață ce trăiam eu. Începuse întunericul să-mi fisureze viața. Eram sigură că nu mă ascuți. Că lacrimile mele te lasă rece. Că suferința mea nu e contabilizată de Tine.

Doamne, de ani de zile s-au uitat la mine. M-au judecat. M-au exclus din cercurile lor. Când mă apropiam, se dădeau la o parte, să nu cumva să-i ating, să am de-a face cu ei sau să-i vadă cineva că vorbesc cu mine. Boala mea mă făcuse o povară, necurăția mea devenise un subiect de bârfă pentru toți vecinii. Îmi era rușine să ridic capul.

*Și ce să fac când nu știu?
Când nu am răspunsuri...
Când mă pierd...
Când tot alerg, dar nu ajung niciunde...
La cine să merg, Doamne?*

Cine m-ar primi? Cine s-ar uita la mine cu milă? Cine mi-ar întinde mâna? Cine ar opri mulțimea pentru mine?

Când Te-am văzut, am înțeles că Tu ești Răspunsul. În acea secundă în care Ți-am atins haina, mi-am dat seama că și dacă nu mă vei vindeca, și dacă va trebui să port în continuare povara care mi se părea prea grea pentru mine, răspunsul întrebărilor mele sosise – TU erai!

Te-ai uitat la mine și am simțit cum pe toate suferințele mele le știai. Pe toate. Am știut atunci că Tu contabilizai suferința mea, că lacrimile mele nu-Ți erau necunoscute, că știai cu precizie dureri pe care nu le povestisem nimănui. Mi-am dat seama cum emoțiile mele, în tot acest timp, m-au mințit și m-au umplut de resentimente.

Acum înțelegeam, indiferent de ce simt eu, că Tu ești bun.

M-am agățat de Tine cu disperarea omului fără speranțe, cu credința că Tu mă poți face orice vrei. Când am văzut mila din ochii Tăi, am știut că am fost vindecată. Trupul meu, după atâția ani, își recăpăta funcționalități pierdute. Am trăit de două ori harul Tău – când am înțeles Cine ești și când mi-ai luat rușinea. Ah, dacă știam, n-aș fi venit prima dată la Tine? N-aș fi bătut la ușa Ta înainte să risipesc tot ce am avut pe oameni?

Când ai întrebat cine Te-a atins, am început să tremur.

Cine eram eu, Doamne, să mă bagi în seamă?

Ce făcusem să merit recunoaștere din partea Ta?

Cum puteam să stau în picioare?

Pusă în fața prezenței Tale, am căzut. Sufletul meu era în genunchi. Dar acum puteam să ridic capul, Tu mi-ai dat valoare, m-ai restaurat, mi-ai reamintit Cine ești.

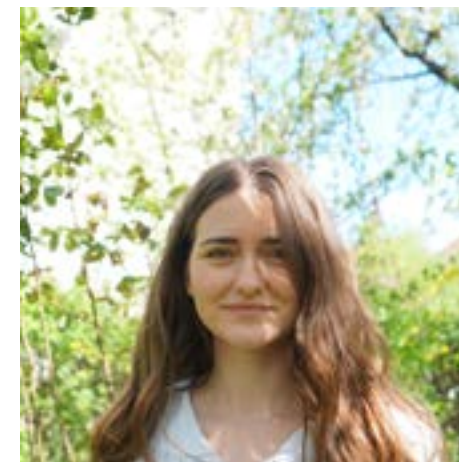
Atunci am istorisit tot ce făcusei pentru mine, cum atingerea hainei Tale mi-a dat viață și viitor. Cum puteam să tac? Cum puteam să nu istorisesc minunea pe care o făcusei cu mine și în mine? Cum puteam să nu-mi doresc ca toți de acolo să conștientizeze iubirea Tatălui care-și primește fiul risipitor înapoi? Am spus tot adevărul.

Mi-ai spus că credința mea m-a vindecat. Aș fi vrut să argumentez că nu, că nimic din ce am făcut eu nu se putea compara cu harul mare pe care L-am primit de la Tine. După ani de zbucium, de nesomn, de nesiguranță, de frământare, Tu mi-ai dat pacea. Și nu, nu cum o dă lumea, ci o pace care întrece logica mea, capacitatea mea de raționaliza, întrebările mele care nu se opresc. M-am dus în pace, Doamne, acum știam în Cine cred.

Îmi pare rău că m-am îndoit de Tine. Că am lăsat lumea să mă definească, să-mi întunece seninul din privire, să-mi fure din suflet parfumul speranței.

**Am înțeles așa de târziu
că doar ce spui Tu despre
mine rămâne.
Până la urmă, ce contează
cum mă numește lumea,
când Tu mă numești fiică?!**

Maria Enache

Nu-ți lăsa rănille sufletești să te facă să devii cine nu ești

Toți oamenii au parte de răni sufletești, unele răni sunt superficiale, altele sunt adânci... Când ne gândim la „o rană sufletească”, ne gândim la un disconfort lăuntric, la suferință, la o durere uneori greu de imaginat și de suportat. În limbajul psihologic de azi, le numim cu ușurință „traume”. Uneori suntem conștiente de aceste răni sufletești, alteori nu... de aceea de multe ori nu știm și nu înțelegem de ce facem un anumit lucru, pur și simplu ne trezim că l-am făcut, și l-am făcut din trauma sau rană nevindecată pe care o avem, din durere și suferință. De cele mai multe ori lucrurile acestea mici, mărunte, pe care noi le facem zi de zi, le facem din traumele noastre, din rănille sufletești și se dovedesc în timp că fiind greșite chiar dacă la început nu par ceva greșit. Vedem cum suferința ne îndeamnă la rău.

*„Ferește-te să faci rău, căci suferința te îndeamnă la rău.”
Scrie în Iov 36:21.*

Mă gândesc la Iov și la toată suferința lui, la durerea groaznică și de nedescris pe care trebuie să o fi simțit ca și părinte când îți mor toți copiii și trebuie să îi îngropi, la durerea de a-ți vedea toată munca de o viață pierdută într-o clipă, la durerea fizică produsă de o boală incurabilă care te mănâncă pe exterior și durerea de a-ți vedea „ajutorul potrivit” împotriva ta. Pot să numesc toată această durere și suferință altfel decât „traumă”? Nu pot, pentru mine toată încercarea lui Iov reprezintă imaginea unui om traumatizat din toate punctele de vedere. În cartea Iov, eu văd atitudinea omului lui Dumnezeu în fața traumelor, a suferinței și durerii, atitudinea de om neprihănit până la capăt, identitatea care nu se schimbă în funcție de circumstanțe, dar totodată văd și atitudinea unei femei care a ales să păcătuiască cedând autorității.

La fel ca și soția lui Iov, suntem și noi. Ajungem să vedem în timp că din femei după inima lui Dumnezeu devenim altfel de femei... și ne punem întrebarea:

„Cum am ajuns aici? Eu nu sunt așa, de ce am făcut asta? De ce am spus asta?” Ajungem să realizăm că am păcătuit efectiv pentru că am dat autoritate traumelor, rănilor, fricilor din viața noastră să ne conducă...

De ce ajungem uneori în astfel de situații?
De ce devenim cineva cine nu suntem?

Răspunsul e simplu, facem lucruri din rănille nevindecate, din traume și frici și nu din călăuzirea lui Dumnezeu. Când nu suntem conduse de Duhul Sfânt, ajungem să devenim cine nu suntem.

Duhul Sfânt are responsabilitatea de a ne modela după chipul lui Christos, să ne facă să devenim ca El, să fim ca El în lumea aceasta și e datoria și responsabilitatea noastră să îi oferim Lui această autoritate.

Să ne cercetăm sufletul și să ne vedem rănille, să ne purtăm durerea din perspectiva Lui nu e deloc ușor. Nu e deloc ușor să îți vezi rana sufletului, să lupți cu trauma ta dar nu e imposibil, mai ales dacă te gândești că „... suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.” (Romani 8:18).

„Iată, chiar suferințele mele erau spre mântuirea mea; Tu ai găsit plăcere să-mi scoți sufletul din groapa putrezirii.

Căci ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele!” (Isaia 38:17).

De aceea, zic și eu încă odată, „nu-ți lăsa rănille sufletești să te facă să devii cine nu ești. Lasă-ți rănille sufletești la crucea Lui și alege să fii CINE EȘTI ÎN CHRISTOS.”

„Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pe-deapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănille Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53:4-5).

Cătălina-Aurelia Rus
Biserica „Philadelphia” Wels, Austria

Modul Lui de a lucra

Ioan, acela pe care îl numim „Botezătorul”, a fost ales de Dumnezeu pentru o lucrare specială. Menirea vieții lui a fost să pregătească „calea Domnului”, să fie „glasul din pustie” care anunța venirea mântuirii și și-a împlinit această menire din plin. A vorbit oamenilor despre pocăință și despre Acela care urma să vină după el și Căruia el nu era „vrednic să-l ducă încălțăminte”. Plin de îndrăzneală, a predicat oamenilor și i-a botezat spre iertarea păcatelor. Se pare că știa foarte bine ce avea de făcut, că-și cunoștea bine chemarea și lucrarea, și a rămas credincios lui Dumnezeu până la moarte.

Cu toate acestea, Ioan a avut un moment de ezitare, de îndoială și de frământare în ceea ce privește planul lui Dumnezeu și modul Lui de a lucra în acea vreme. Aflat în închisoare, Ioan a auzit despre toate lucrările pe care le făcea Isus, cum că orbii își căpătau vederea, șchiopii umblau, leproșii erau curățiți, surzii auzeau, morții erau înviați și săracilor li se propovăduia Evanghelia (Matei 11:5), dar se pare că lucrul acesta l-a pus pe gânduri pentru că și-a trimis ucenicii la Isus să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”

Nu cu mult timp în urmă, cei doi stătuseră față în față în apa Iordanului, unde Ioan îl botezase pe Isus la insistența Acestuia, pentru că se văzuse prea mic și neînsemnat să-L boteze pe Fiul lui Dumnezeu. Ioan văzuse cerul deschis, văzuse Duhul lui Dumnezeu în chip de porumbel pogorându-se peste Isus, auzise chiar glasul lui Dumnezeu din cer care spunea despre El:

”Tu ești Fiul Meu prea iubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea”.

Ce se întâmplase între timp? De ce oare Ioan, care știuse foarte bine cine era el și care-i era chemarea, care știuse foarte bine cine este Isus, își trimite acum ucenicii cu această întrebare? Să fi fost influențat de atmosfera închisorii, să fi căzut sufletul lui în capcana deznădejdi și-a îndoiei?

Răspunsul dat de Isus pare ciudat: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire”, dar clarifică puțin lucrurile. Ceea ce-l spune Isus, de fapt, sună cam așa: modul Meu de a lucra e diferit de felul în care gândești tu, dar ferice de tine dacă te vei încrede în Mine și vei accepta voia Mea așa cum este ea.

Ioan crezuse că Isus va izbăvi pe poporul evreu de sub asuprirea romană, dar planul Lui avea în vedere întreaga omenire. Ioan nu se așteptase ca Isus să facă ceea ce făcea. Toate așteptările lui au fost diferite, iar Isus tocmai acest lucru îl subliniază prin răspunsul Lui.

Cu toții traversăm momente în viață când ceea ce cândva ne era clar poate deveni confuz. Sunt clipe în care putem fi influențați de „închisorile” în care ne aflăm și întunericul minții noastre se poate adânci. Așteptările noastre nu par să se concretizeze în împliniri.

Modul lui Dumnezeu de-a lucra nu e modul anticipat de noi. Isus vine și-n dreptul nostru și afirmă aceleași lucruri spuse lui Ioan. Prin urmare, nu respinge ceva doar pentru că tu crezi că Dumnezeu nu lucrează decât într-un anume fel. Nu te îndoii că voia Lui e bună, perfectă și desăvârșită, chiar dacă tu vezi altceva. Nu-L împiedica să lucreze sau să te binecuvânteze doar pentru că gândurile tale sunt diferite de ale Lui.

Încrede-te în El și-n modul Lui de lucrare, indiferent de ceea ce crezi, simți sau gândești, și atunci va fi ferice de tine.

Mihaela Țărmure

Miez de noapte.
Întuneric, liniște...
În mașină se auzea cântarea „o mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia”...
Și în clipa următoare?
Zbucium, panică, frică.

Primul nostru accident grav de mașină, cu trei copilași sub cinci ani pe bancheta din spate, momente grele, marcante. Dar în toată nebunia, Mâna Lui Dumnezeu era peste noi într-un fel unic și minunat, cum doar El poate. S-ar fi putut întâmpla atâtea, ar fi putut fi de atâtea ori mai rău, dar ceea ce am trăit atunci la 2 noaptea pe autostrada din Ungaria spre România nu voi uita niciodată, să vad și să simt protecția și suveranitatea Lui Dumnezeu în acel fel...

Așa ceva m-a marcat pentru totdeauna. Rănilor au fost doar la suprafață, copilașii nu au avut absolut nimic, doar eu și soțul meu câteva zgârieturi ușoare, însă putea fi mult mai rău, viteza și circumstanțele accidentului, efectiv fiecare secundă a fost controlată de Dumnezeu și El nu a îngăduit mai mult decât puteam duce.

Nu știu de ce am ales să scriu despre asta, poate cineva a mai trecut prin așa ceva sau va trece și adevărul e că nu e ușor de dus, te răscolește, însă pe mine m-a marcat atât de profund atenția și purtarea de grijă a Lui Dumnezeu pentru mine în mod special, încât e ceva ce nu pot uita rapid. Eu nu aveam centură... viteza vă puteți da seama cât era de mare pe autostradă.

Trăiesc și azi doar prin Harul și dragostea Lui Dumnezeu. Mi-ar plăcea să fim mai atente la vocea Lui, să fim mai aproape de inima Lui, să îl lăsăm mai des să ne cerceteze și să ne vorbească. Trăim vremuri grele, acesta e adevărul, cu multă neliniște în exterior și poate și în interior, ca femeie, soție și mamă a trei copilași lucrurile de multe ori o pot lua la vale, însă când mă calmez și mă conectez cu El, toate se liniștesc.

**În mijlocul furtunii, El e pacea mea.
În mijlocul necazului, El e salvarea mea.
În noaptea cea mai grea, El poartă de grijă.
În ceasul cel mai greu, Isus e acolo.**

Inima Lui încă e deschisă pentru noi, nu amânați, nu ezitați, El vă așteaptă cu brațele larg deschise să vă inunde sufletul de iubire și pace. Când simți că nu ai la cine să te duci cu problema ta, du-te la Isus, hai la tronul Lui, pleacă-ți genunchii la picioarele Lui, lasă-l să te atingă. Atingerea Lui e ca a nimănui. Șoapta Lui e dulce. Rezolvarea este asigurată.

Și vă mai sfătuiesc cu toată dragostea: purtați centură, voi și toți cei dragi ai voștri! Dumnezeu să vă binecuvânteze cu protecția Lui!

Flavia Bianca Pop (foto)

Ce am conștientizat

Azi m-am trezit cu un sentiment de efemeritate, poate că și cartea pe care o citesc contribuie la asta: Minciunile pe care le cred femeile și Adevărul care le eliberează (?). Aceasta m-a împins să reflectez la tot ce am și să fiu mulțumitoare și să-L laud pe Domnul.

În urmă cu câteva săptămâni am urmărit împreună cu soțul meu un serial cu o poveste de viață ce m-a făcut să uit de cotidianul meu. Câteva zile nu am reușit să scap de sentimentul de tristețe pe care mi-l lăsase acel film. Deunăzi am discutat cu cea mai bună prietenă a mea, după multă vreme, și ne-am văzut pe video-call și ne-am împărtășit cum suntem. Discutând cu ea, am rămas cu același sentiment de efemeritate, totul trece extrem de repede, și știu că nu zic nimic nou, dar îmi reamintesc mie și poate că și altcineva are nevoie de acest lucru.

Suntem străini și călători pe acest pământ. Casa noastră nu e aici pe pământ. Necazurile, lacrimile, dezamăgirile nu sunt veșnice. Toate se vor sfârși, și în comparație cu veșnicia ce ne așteaptă (pe care nicio minte omenească nu o poate cuprinde – ceea ce trăim aici și ne pare veșnicie e un fulg de nea ce s-a topit imediat). Ba chiar duminică, la biserică, un frate a cântat despre „Fă-ți timp să slujești, că doar ce faci pentru Isus rămâne” – am plâns, nu mă puteam opri.

Domnul tot îmi vorbește de câteva luni despre slujire.

Dragelor, încep să conștientizez și eu abia acum, după aproape 1 an de căsnicie, că nimic nu va mai fi la fel... Și dacă în urmă cu 10-20 de ani cei doi (bărbat și femeie) ce se uneau în căsnicie se gândeau că au viața înaintea, și planuri pământești să și le îplinească acum... Tot ce ne-a mai rămas e să ne luptăm să ne păstrăm credința, să ne întărim și să slujim, să învățăm ce spunea Pavel, să ne deprindem să trăim mulțumitoare și din ce avem să dăruim celor ce nu au.

M-am căsătorit cu așteptări, multe dintre ele nerealiste, doar Hristos le poate împlini pe cele realiste, oricât m-aș lupta eu, nu voi obține ceea ce îmi doresc în afară de rugăciune și post constant pentru inima mea și pentru familia mea. Mi-a luat aproape 1 an să conștientizez că nu e despre mine și fericirea mea căsnicia, și asta nu înseamnă că nu mă mai lupt...

Nu am crezut niciodată în căsnicie ca „lapte și miere”...

Nici așa-zisa „lună de miere” nu e lapte și miere, cu atât mai puțin conviețuirea a doi oameni diferiți care locuiesc de acum împreună. M-am descoperit pe mine, mi-am cunoscut inima în acest an în mod profund față de oricare alt an din perioada când eram necăsătorită.

Domnul e Cel care poate schimba inima.

Domnul e Cel care aduce sentimentul de fericire și bucurie și împlinire. Fără El, nimeni nu poate oferi asta pe deplin, oricât de minunat ar fi. Și tot ce trăim aici e o clipă în comparație cu veșnicia.

Să ne ajute Domnul să ne legăm de Cer și de El mai mult, de slujire și de timpul prețios de libertate pe care încă îl mai avem să ne întărim în El.

Amin.

Ofelia Oprea (foto)

Poveste o altfel de...

*Acest articol va fi puțin diferit față de altele pentru că va destăinui o altfel de poveste. Este vorba de Tudor, copilul real din viața multor oameni, care îmi doresc să fie cunoscut de și mai multe suflete, deoarece Dumnezeu prin el a vindecat inimi și a legat răni.

Spun „a vindecat” pentru că astăzi Tudor nu mai este printre noi.

*P*ovestea a început pe 19 martie 2019, când din pânțele surorii mele (Moni, cum îi spunem noi) s-a născut mult așteptatul Tudor. Un copil pentru care medicii nu garantau, mai ales că Moni nu putea să nască prunci.

Dar, ce este cu neputință la Dumnezeu? Nimic! Căci El ni l-a trimis pe Tudor!

Viața a decurs firesc, ne bucuram de el, de prezența și energia lui, până într-o zi din decembrie 2019 când un diagnostic grav, ne-a umbrat ființele: CANCER în fază gravă. Și ce face omul când este pus în fața morții? Se revoltă! Asta am făcut și noi. Ne-am întrebat de ce, cu ce am greșit, de ce familia noastră, de ce Tudor, un copil cerut în rugăciuni? Pe moment, nu am primit niciun răspuns.

Primul Crăciun din viața lui Tudor a fost în Spitalul de Oncologie Iași. Cu orice zi ce trecea burtica lui tot creștea, tumora se extindea, medicii ridicau din umeri, chimioterapia nu avea niciun efect. Toate mergeau din rău în mai rău. Moartea era atât de aproape de familia noastră! Singura și unica șansă era operația. Dar medicii nu dădeau speranțe mari, au pregătit-o pe Moni și au asigurat-o că operația nu va fi salvatoare.

Ziua operației a venit cu pași repezi. Iar noi ne simțeam tot mai neîncredători, tot mai lipsiți de puteri.

7 ore am așteptat în fața sălii de operație.

7 ore mă uitam la Moni și nu știam ce să îi spun.

7 ore tremuram de frică și tresăream la fiecare mișcare.

Mințile ne erau paralizate, puteam doar să șoptim tacit: „Doamne, te rog!”

După acel timp parcă infinit, a venit doamna doctor epuizată și tremurând ne-a dat vestea că Tudor e în viață. Și mai mult de atât, a reușit să îi elimine 99% din tumoră.

Ce har! Ce minune dumnezeiască! Tudor a fost salvat, căci Dumnezeu s-a atins de el. După operație a urmat o perioadă plină, cu un tratament greoi de chimioterapie. Toți erau uimiți de rezistența lui Tudor, de bucuria pe care o avea, chiar dacă era nevoit să simtă durerile groaznice ale singurului său leac. Au mai trecut câteva luni, în care, din cauza Covid-ului, Tudor nu a mai fost primit în spital.

Și surpriză... Tumora lui a recidivat... și ne-am întors de unde am plecat.

Dumnezeu a deschis uși ca să fie transferat la București, unde am avut încredere că totul va fi mai bine. A fost o mare bucurie, mai ales pentru că Moni și Tudor au stat la noi. Ce recunoscătoare sunt că am avut parte de prezența lui! El a fost liantul care a legat strâns familia noastră și care ne-a învățat ce e viața.

Și la București lucrurile ușor, ușor se îndreptau spre mai rău. Două operații, chimioterapii din ce în ce mai puternice, drumuri și drumuri. Și totuși Tudor era și mai plin de vitalitate. Mai plin de Dumnezeu. Toate lucrurile ne-au adus în luna decembrie 2021 când Tudor, slăbit de puteri a căzut. Morfina îi era alinare.

De atunci, zâmbetul lui nu a mai fost la fel, ochii lui spuneau suferința, iar patul i-a fost prieten până când pe 16 decembrie, la 2 ani și 9 luni, Dumnezeu i-a spus: „Haide Acasă, ți-ai încheiat alergarea!”

Aș putea spune că aceasta este pe scurt povestea lui Tudor. Dar nu e așa. Povestea lui nu a fost doar atât, ea continuă și va continua pentru mulți oameni, pentru că nu se rezumă totul doar la moarte.

Tudor a însemnat binecuvântarea lui Dumnezeu revărsată din plin peste familia noastră. Ne-a unit în dragoste, în credință, în nădejde. A fost sursa de bucurie care ne-a lipsit enorm, căci el se bucura de orice lucru mărunț.

Tudor a unit suflete în post, în rugăciune, în strigăte către Dumnezeu. Mulți l-au iubit și au mijlocit pentru el crezând în vindecare. Și astăzi suntem gata să spunem că Dumnezeu a răspuns tuturor rugăciunilor, pentru că copilul nostru minunat a fost vindecat pe deplin și complet.

Tudor a fost balsam vindecător pentru suflete întregi. Dumnezeu a pus inspirație în cugetul lui Moni, iar ea a scris poezii pentru ceilalți, s-a agățat de Dumnezeu cu ultimele puteri și și-a vărsat durerea, care a trezit suflete.

Tudor mi-a schimbat inima pe deplin. Prin el am învățat ce este credința, ce este suferința și ce este vindecarea. Cu el mi-am vindecat inima, căci prezența lui m-a cucerit.

Tudor a îndemnat oamenii să îl proclame pe Dumnezeu. Medicii se uitau la el și recunoșteau puterea dumnezeiască cu care era îmbrăcat pentru că este anormal să fii tare cu așa o boală. Totuși, el mereu era cu zâmbetul pe buze.

O viață fugitivă, dar plină de sens. Un Dumnezeu mareț care a lucrat nemaipomenit prin viața unui copil. De ce a venit Tudor? Nu știm răspunsul. Cert este că voia Lui este perfectă.

Ne-a aprins un dor puternic în inimă, dar suntem încredințați că este în brațele Domnului Isus. „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28).

Te iubim, îngerașul nostru Tudor!

Laura Dobrin

Bucurie în suferință

Isaia 53:4 spune: „În adevăr, El a luat suferințele noastre și a purtat durerile noastre”.

Versetul 5 continuă: „.... prin rănila Lui suntem vindecați”. Avem această siguranță că în Jertfa Domnului Isus suntem vindecați. Totuși, la primirea unui diagnostic al unei boli incurabile, prima reacție este șocul. Este ceva neașteptat.

În luna decembrie 2004, deoarece nu mă simțeam bine și am slăbit 10 kg în 9 luni, mi-am făcut analize de sânge și ecografie abdominală. Rezultatul a fost: tumoare la colon. Am repetat ecografia și am primit același rezultat. Nu-mi venea să cred că trebuie să mă internez pentru operație, având o situație grea în familie: soțul bolnav la pensie de boală și 4 copii, din cei 8, erau minori. Eu lucram ca și contabilă.

Am intrat în vorbă cu Dumnezeu și l-am zis: „Doamne, nu înțeleg. Eu ți-am cerut două lucruri: 1. Să-mi dai putere să pot merge la serviciu. 2. Să dai putere soțului meu să poarte grijă casei”. Înainte cu ceva vreme, fiind la o seară de rugăciune prelungită la Biserica, Domnul mi-a spus printr-un frate: „Două cereri ai adus înaintea mea. La una am spus DA și la una rezolvare”.

După ce am primit diagnosticul, mi-am amintit și am știut că Dumnezeu e în control, dar nu știam cum va fi rezolvarea.

M-am internat la Cluj la Medicală III, având acolo o cunoștință, o soră infirmieră. Au urmat investigațiile și abia după o săptămână, în 21 decembrie 2004, am fost operată. Aveam la mine Noul Testament, pe care-l aveam tot timpul în geantă, și

a fost un timp de a sta cu Domnul de vorbă, citind Cuvântul și în rugăciune. Astfel am început să înțeleg și să accept voia Domnului. Am intrat într-o stare de pace, de liniște, chiar dacă mă simțeam foarte rău din cauza investigațiilor. Atunci am primit în gândul meu cântarea: „Am bucurie ca fântâna în inima mea; eu am o pace ca o mare în inima mea”. O cântam în gând și în inimă tot timpul și așa am intrat în sala de operație cu o bucurie imensă și o pace profundă.

Operația a durat o oră și jumătate, m-am trezit și m-am simțit bine, dar nu puteam mânca decât compot de mere, pe care mi-l făcea proaspăt sora infirmieră. După 7 zile m-am externat și acasă am început să mănânc. Au venit la mine cei trei frați pastori din biserică și mi s-a făcut ungerea cu untdelemn și s-au rugat pentru mine.

Înainte, au citit psalmul 103, primele versete. Apoi, în fiecare zi citeam psalmul 103. După o lună au venit rezultatele de la analize de la București. Acolo scria: „cancer gr. 3, colonul tapetat cu ganglioni canceroși (desigur, în termeni medicali), fibrom uterin”.

A urmat chimioterapia care mi-a făcut foarte mult rău, pur și simplu nu o suportam. După câteva perfuzii, am spus Domnului: „Doamne, eu mă simt bine, dar te rog, dacă sunt vindecată, să-mi vorbești Tu în mod clar, ca eu să înțeleg”. Nu știu exact câte zile au trecut, dar am auzit în urechile mele: „Ești vindecată, interiorul tău este vindecat”.

Cu toate că așteptam răspunsul, pe moment m-am șocat, dar m-am bucurat enorm și am mulțumit Domnului. Am mărturisit familiei și bisericii și apoi am zis medicului că nu mai fac chimioterapia. Medicul a zis: „Facem analize și tomografie și apoi decidem”.

Atunci am zis Domnului: „Doamne, eu am mărturisit ce Tu mi-ai vorbit, acum cu analizele e problema Ta”. Dar Dumnezeu face lucrurile perfect și analizele au ieșit bune, iar pe rezultatul de la tomograf scria: „Toate organele curate, colonul curat și uterul liber”.

Toată gloria este a lui Dumnezeu tatăl, a domnului Isus și a duhului sfânt, în veci!

Nu am mai făcut niciun tratament și în fiecare an am făcut analize de sânge și tomografie, apoi ecografie și slavă Domnului, că în luna decembrie 2024 se împlinesc 20 de ani și totul este normal.

Această mărturie este despre Dumnezeu și Harul Său prin Jertfa Domnului Isus și așa vrea să fie o încurajare pentru toate femeile și nu numai, ci pentru toți cei care trec prin situații asemănătoare.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Ana Maria Heler
Biserica Penticostală „Pe Stâncă”
Șoimoș, Lipova

Atunci am primit în gândul meu cântarea:

**„Am bucurie ca fântâna în inima mea;
eu am o pace ca o mare în inima mea”.**

Copila mea

Tresar așa... parcă fără un motiv anume.
Gândesc : „dar dacă azi Tu vei apărea?”
Acum eu știu... da, de aceea bate-n mine
mai tare, mai cu frică, inima.

Căci Tu ai spus, că la venirea Ta
atunci va fi așa fără de veste...
de aceea-ar trebui ca-n viața mea,
ordine să pun în tot ce-mi mai lipsește.

Ar trebui să-aștept, cu drag venirea Ta
să te chem mai repede să vii.
Dar cum s-o fac? Când știu că-n viața mea,
i-atâta haos și-s rădăcini a' vechii firi.

Aș vrea să pot cânta de fericire
gândindu-mă că Tu aproape ești,
că la ușă bați deja și la venire
Isuse, oare cum Tu mă găsești?

Dar știu, în mâna Ta sunt eu
modelează-mi viața după voia Ta.
Ție mă predau dorind mereu, mereu
să mă poți numi atunci – „copila Mea!”

Maricica Costea

Când Dumnezeu tace...

Lecția tăcerii lui Dumnezeu a reprezentat un test căzut de prea multe ori, fiindcă am considerat că liniștea Sa este refuzul rugăciunilor atât de fierbinți și chiar înlăcrimate, izvorâte dintr-un suflet frânt, uitând însă că ceea ce dorește Dumnezeu de la noi, urmașii Săi, este să Îl cunoaștem mai bine, chiar dacă lucrul acesta presupune frământarea sufletului, căutări disperate în miez de noapte sau ieșirea din zona noastră de confort. Însă, scopul Domnului întrece cu mult cele mai alese gânduri ale noastre, iar căile Lui sunt mai înalte decât orice vis...

Dar, nu e așa că atunci când primim răspunsul tânjit imediat, tindem să luăm prea ușor importanța abandonării propriilor dorințe în mâna lui Dumnezeu, ajungând chiar să ne dorim pentru viitor – de cele mai multe ori, în mod inconștient – ca Dumnezeu să Se supună voii noastre pământești, în loc ca noi, creația Sa, să ne supunem deplin Lui?!

Însă, pentru un Dumnezeu atât de măreț, tăcerea este semnul iubirii autentice, căci așa ne îndreaptă gândurile către El și ne învață că frumusețea intimității cu El nu constă în a primi cele mai alese daruri, ci în a sta de vorbă cu El, precum am face-o cu cel mai apropiat prieten; nu în a trimite spre examinare și aprobare o serie interminabilă de dorințe omenești, ci în a fi transformați tot mai mult după chipul lui Hristos Isus. În cartea Estera din Biblie, Numele lui Dumnezeu nu este menționat deloc, însă Îl vedem pe El implicat în fiecare detaliu, dincolo de planurile meschine ale oamenilor.

Dar, oare, pe noi, astăzi, momentele de liniște adâncă nu ne îndreaptă inima către Dumnezeu?! Ne-a cercetat tăcerea Lui, realizând că scopul rugăciunii este sfîntirea și apropierea noastră de Dumnezeu, iar liniștea Sa nu înseamnă că nu aude, că nu vede sau că nu Îi pasă, ci că ne vrea mai aproape de El, de inima Sa plină de îndurare, pentru ca, la momentul potrivit, să putem primi răspunsul divin, fiind gata de ascultare?! O, dacă L-am cunoaște suficient de mult încât să Îl credem pe cuvânt și să nu ne îndoim de felul în care alege să lucreze, conștientizând că El este

Suveran dincolo de micile noastre dorințe ne-împlinite în forma în care am cerut noi! Iar, în momentul în care vom pricepe deplin acest aspect, nu ne vom putea opri din a-L lăuda pentru nespusa bunătate și credincioșia cu care ne-a încunjurat în fiecare clipă, zi după zi...

Cioara Cristina-Daniela

În așteptarea nunții

Isus a luat cuvântul și le-a vorbit iarăși în pilde. Și a zis:

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n-au vrut să vină. A trimis iarăși alți robi și le-a zis: ‘Spuneți celor poftiți: «Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă».’ Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui și altul la negustoria lui. Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorât. Când a auzit, împăratul s-a mâniat, a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea. Atunci a zis robilor săi: ‘Nunta este gata, dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea.

Duceți-vă dar la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi. Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni, și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți. Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții și a zărit acolo pe un om care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. ‘Prietene’, i-a zis el, cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?’ Omul acela a amuțit. Atunci, împăratul a zis slujitorilor săi: ‘Legați-i mâinile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar putini sunt aleși.’”

Matei 22:1-14

S-a dat deja startul nunților din acest an și suntem exact în toiul pregătirilor, atunci când evenimentele se derulează într-un ritm extrem de accelerat, iar deciziile trebuie luate într-un mod cât mai ferm și într-un timp cât mai scurt.

Ne-am dorit, am așteptat și ne-am rugat în mod susținut pentru acest moment – unic și de mare însemnătate: căsătoria singurului nostru fiu. Am chibzuit, am alergat și ne-am ostenit pentru ca totul să fie fără cusur în ziua mult visatei nunți. N-am precupețit nici un efort pentru a ne înconjura de oameni dragi și valoroși sau de lucruri minunate și prețioase, care să dea strălucire mărețului eveniment. Ne-am „dat peste cap”, pentru a pregăti un ospăț îmbelșugat, cu bucate alese și flori parfumate sau pentru a îmbrăca cu multă emoție cele mai fine veșminte de nuntă... ba chiar am fost atenți la cele mai neînsemnate detalii, pentru

că știm că ele sunt cele care vor face diferența...

Iată-mă acum, în mijlocul provocatorului tumult, oferindu-mi un moment de introspecție și respiro, pentru a-mi lăsa gândurile să zboare înspre o altă nuntă, surprinsă în Scriptură ca o pildă de mare actualitate: pilda nunții fiului de împărat (Matei 22:1-14).

Este cunoscut faptul, că împăratul care organizează nunta este Însuși Dumnezeu Tatăl, pentru singurul Lui Fiu, Isus Hristos. Nunta, reprezintă Împărăția Cerurilor, iar mireasa este Biserica, mulțimea oamenilor, chemată la mântuire – adică noi, eu și cu tine.

Primele sentimente pe care le încerc, lecturând din nou această pildă, sunt de furie, de nedreptate și de judecată împotriva celor ce au dat atât de puțină importanță neprețuitei chemări. Cum să sfidezi invitația Împăratului? Cum să nu-ți cinstești Autoritatea?

Cum să găsești justificări atât de puerile? Cum să minți pentru a te disculpa? Cum să nu-ți pese? Cum să îți vezi liniștit de viață ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Cum să îi batjocorești pe solii ce ți-ai înmănat invitația și să-i nesocotești pe cei ce ți-au adus această veste bună și onorantă?

Nu găsesc răspunsuri... și rămân pegânduri... tăcută... abătută... inexpressivă.

Împăratul a pregătit o nuntă... și m-a invitat și pe mine. A gătit un ospăț... și m-a avut în vedere. A tăiat „juncii și vitele îngrășate”... ca să-mi arate astfel, cea mai mare prețuire.

Ce vrednicie mă califică să fiu demnă de-a participa la acest eveniment înălțător? Ooo, Doamne! Am consumat atâta energie, să pregătesc și să mă pregătesc pentru o nuntă trecătoare (chiar dacă e nunta singurului meu fiu), scăpând uneori

din vedere esențialul: iminenta revenire a Mirelui și nunta Sa cerească.

Îmi doresc, aștept și mă rog în mod susținut pentru acest moment – unic și de mare însemnătate, în viața unui om mântuit: Nunta Singurului Lui Fiu. Voi chibzui, voi alerga și mă voi osteni pentru ca haina mea de nuntă să fie fără cusur și fără pată în ziua așteptatei nunți. Nu voi precupeți nici un efort pentru a ajunge în slavă, înconjură de oameni dragi și valoroși, împreună cu Mirele, care va da strălucire mărețului eveniment. Îmi doresc să rămân atentă la cele mai neînsemnate detalii din viața mea, pentru că știu că ele sunt cele care vor face diferența...

Ce Har! Să nu ofer nimic și să primești această invitație!

Daniela Raț, Zalău

Rabdă
până la capăt!

” *Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi (...).
Fii credincioasă până la moarte și-ți voi da cununa vieții.*
(Apocalipsa 2:10)

Viața este un amalgam de evenimente, sentimente și trăiri. Unele sunt atât de frumoase, încât am vrea să le păstrăm în inimă și să nu le mai dăm drumul vreodată, dar inevitabil, viața ne trece și prin văi.

Dar dacă privim cu atenție, viețile celor mai mari oameni ai Bibliei, nu au fost deloc ușoare. Deși au avut parte de experiențe înălțătoare – Iosif, Moise, Estera, și mulți alții – au trecut și prin perioade lungi de suferință, nedreptate și descurajare.

Meditând la viețile lor, mă gândeam la următorul lucru:

Ce s-ar fi întâmplat dacă Iosif s-ar fi lăsat copleșit de nedreptatea suferită și ar fi renunțat la Dumnezeu acolo în temniță? Cu siguranță nu i-a fost deloc ușor, a ajuns acolo pe nedrept, încercând să facă ce era bine și sa-L onoreze pe Dumnezeu. Ce s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi răbdând până la final și și-ar fi pierdut credința în Domnul, în acele momente? Probabil că n-ar mai fi ajuns mai târziu să stăpânească peste țara Egiptului și să scape viața familiei sale, ba chiar al întregului Egipt!

Ce s-ar fi întâmplat dacă Moise ar fi renunțat la Domnul în pustie, după ce fugise de Faraon, descurajat de păcatul lui, pentru că a omorât un om? Dacă această cădere l-ar fi determinat să renunțe să mai încerce vreodată să trăiască pentru Domnul sau să creadă că mai poate fi folosit de El? Deși a durat 40 de ani, Domnul l-a transformat pe Moise dintr-un om violent, în cel mai blând om de pe fața pământului, și prin el, a scăpat întregul popor Israel din robie!

Ce s-ar fi întâmplat dacă Estera ar fi renunțat la credința ei atunci când i-a fost greu, și nu s-ar mai fi înfățișat înaintea împăratului, riscându-și viața? Dacă și-ar fi pierdut curajul atunci, întregul popor Israel ar fi avut de suferit!

Și exemplele cu siguranță pot continua.

Poate te întrebi ce vreau să spun prin exemplele acestea.

Ei bine, acestor marilor oameni ai Bibliei, nu le-a fost deloc ușor! Ei au trecut prin perioade lungi de formare și Domnul știe că uneori, singura metodă prin care putem fi transformați este SUFERINȚA!

Imaginează-ți următorul lucru. Noi suntem ca o bucățică de fier. Când totul e bine, avem impresia că suntem tari, puternici și stabili. Dar încercarea este cuptorul de foc. Focul înmoaie fierul și întotdeauna ne schimbă forma, ori în bine, ori în rău. Dar nu avem cum să rămânem la fel. Ei bine, aici este decizia noastră, în ce formă lăsam ca încercările să ne schimbe!

Dar haideți să ne întoarcem la exemplele noastre.

Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă oricare dintre acești oameni, ar fi renunțat la jumătatea drumului? Probabil că nu ar fi înțeles niciodată de ce Domnul i-a trecut pe acele văi și nici noi n-am fi auzit de ei! Dar pentru că au răbdând până la sfârșit, toate suferințele și nedreptățile au primit un sens, și nu doar pentru ei, ci întregul popor Israel a fost scăpat cu ajutorul lui Dumnezeu, prin fiecare dintre ei.

Poate și tu treci chiar acum prin suferință sau nedreptate și nu înțelegi de ce Dumnezeu te trece pe aici – mai ales că tu știi cât de mult îl iubești pe Domnul, și poate ți se pare nedrept! Dacă nici chiar Fiul lui Dumnezeu nu a fost scutit de încercări, de ce am fi noi...?

Încrede-te în Cuvântul Domnului care spune că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu”, și te rog, orice ar fi, nu te opri acum, la mijlocul drumului!

Rabdă până la final! Domnul cu siguranță are un scop măreț prin suferința ta, și poate nu doar spre binele tău, ci spre binele multora.

Urmează exemplul lui Iosif! Chiar și în temniță a făcut tot ce a venit la rând, cu atâta credincioșie! „Înflorește” acolo unde Dumnezeu te-a așezat.

Ca să existe o victorie glorioasă, mai întâi trebuie să trecem prin luptă. Între ieșirea din Egipt și intrarea în Canaan, trebuie să străbatem pustia, pe care Dumnezeu o folosește ca să ne modeleze.

Și nu uita, cei mai valoroși oameni, cele mai frumoase cântări, cele mai speciale versuri și cele mai aparte experiențe cu Domnul, s-au născut în suferință! Rabdă până la capăt, și toate vor căpăta un sens!

„Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi (...). Fii credincioasă până la moarte și-ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsa 2:10)

Cum e posibil să răbdăm până la capăt?

Este o singura cale: ISUS CRISTOS! Există un sigur capăt: SLAVA LUI ISUS CRISTOS!

„Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” (Romani 8:37).

Salomeea Hadaric (foto)

Rugăciunea

Dragile mele cititoare,

Aleg astăzi să vă scriu câteva rânduri în spirit de îndemn și de veghere, construite, ca de fiecare dată, în jurul unui adevăr biblic. Există subiecte care merită atenția noastră neîmpărțită, care ne motivează și chiar ne înflăcărează ființa. Nu știu dacă acesta va fi unul dintre ele, însă îmi asum orice pledoarie pe această temă. Poate că eu tot gravitez în jurul acestui subiect cu teamă și pasiune, încât am făcut din această disciplină spirituală punctul culminant al vieții mele.

Poate că mă învârt frenetic în cerc și o să vă plictisesc, amintind din nou și încă o dată că nimic, dar absolut nimic, nu poate fi câștigat în mod real decât prin frângere și închinare. Probabil că deja ați descoperit tema acestui articol: rugăciunea.

Una dintre afirmațiile pe care Tozer le-a făcut cu privire la rugăciune este și aceea că noi trebuie „să ne rugăm umblarea și să ne umblăm rugăciunea”. Îți las timp să meditezi la această afirmație.

Realizez adesea că de multe ori facem greșeala colosală de a separa aceste două lucruri: viața de rugăciune și umblarea noastră. Sau, vorba românească, „una zicem, alta facem”. Vă mărturisesc că a existat o perioadă în viața mea când rugăciunea era o înălțare a sufletului meu în odăița, unde mediocru înțelegeam că peste zi nu o să mă mai clatin înaintea ispitelor și frământărilor.

De aceea, Pavel ne îndeamnă „Rugați-vă neîncetat!”, pentru că rugăciunea nu se oprește când părăsești încăperea, nu se verbalizează doar în duminicile în care „prindem un fir de legătură”, nu e doar pentru serile speciale sau pentru un strigăt în necaz. „Să ne umblăm rugăciunea” înseamnă să fii concentrat asupra lui Dumnezeu, să cauți să faci Voia Lui, să îți dai

toate silințele, cum zicea Petru, pentru a „uni cu credința fapta, cu fapta cunoștința, cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea răbdarea, cu răbdarea evlavie, cu evlavie dragostea de frați, cu dragostea de frați iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ceea ce privește deplina cunoaștere a Domnului nostru Isus Hristos.” (2 Petru 1:8)

După o astfel de enumerație, nu pot decât să mă înarmez cu acest adevăr că rugăciunea face parte din mine, este un izvor nesecat de lacrimi, tăcere, eliberare, cuvinte, strigăte, mărturisiri, murmur, vocale și uneori onomatopee. Nu știu cum s-a exprimat Iov în cea mai neagră zi din viața lui, când a ales să se închine sfâșiat... Probabil nu a folosit cuvinte, doar un ecou stins de durere.

Și atunci, revenind la o concluzie importantă: adevărații mijlocitori umblă în rugăciunile rostite. Asta înseamnă într-adevăr credință: să crezi ceea ce verbalizezi, să nu lași cuvintele să determine sentimente care vin și pleacă. Să nu fim asemenea fariseilor triști, care portretizau rugăciunea printr-un exercițiu al „ieșirii în evidență”, însă nu aveau în vedere să împlinească nimic din ceea ce demonstrau plastic.

„Să ne rugăm umblarea” nu poate fi decât un mod autentic de viață creștină, o dependență totală de Dumnezeu. „Fără El, nu putem face nimic”, iar nici rugăciunea nu are sens dacă nu este din El, prin El și pentru El. „Despărțiți de El nu putem face nimic”, nici rugăciunea nu are sens dacă nu e din El, prin El și pentru El.

Chiar dacă acum a devenit o strategie de marketing această disciplină spirituală, unii o confundă într-un manifest drăcesc, alții o folosesc ca o meditație pentru a se închina la idoli, un moment care dă bine în mediul online, respirații și incantații înșelătoare.

„Rugați-vă neîncetat!”,
pentru că rugăciunea nu se oprește când părăsești încăperea

Rugăciunea adevărată îl are în centru pe singurul Dumnezeu Adevărat, care merită genunchii plecați și închinarea noastră. Până la urmă, ceea ce nu înțeleg oamenii este că „oricare genunchi se va pleca înaintea Lui și orice limbă va da Slavă lui Dumnezeu”.

În zadar căutăm scurtături, tehnici moderne, inteligențe artificiale, ca să ne îndepărtăm de natura noastră adevărată. Suntem din El, de aceea trebuie să ne lăsăm învățați de El, ca niște ucenici umili, smeriți și ascultători. „Doamne, învață-ne să ne rugăm”, pentru că nu există un alt model mai desăvârșit ca Domnul Isus și modul în care și „umbla” rugăciunile.

În încheiere, iubitele mele, vă îndemn să căutăm să-L cunoaștem pe Domnul și El se va lăsa găsit, prin intermediul rugăciunii și al Cuvântului, nu vom bifa interminabil de pe o listă de motive, ci vom descoperi dependența de El.

Rugăciunea este un stil de viață, poate fi și unul „nutriționist”, „bio”, „eco”, „sustenabil”, dacă vreți, pentru că ea te disciplinează, te înfrânează, te frânge, ne invită la luptă, te constrânge și te consacră, iar cu ajutorul ei îl descoperi pe Cel care merită toată închinarea și toată adorarea.

Haideți să nu cheltuim timpul de parcă ar fi al nostru să ne permitem să-l risipim, ocolind mereu rugăciunea, din diverse motive iluzorii.

Atunci când există o „CHEMARE” la rugăciune, nu înclinați din cap păgubașe, învinse și dezorientate, că astfel de invitații nu sunt pentru oricine.

Rugăciunea este și pentru tine!

Tu ești chemată să devii o mijlocitoare adevărată, înflăcărată. O femeie care întrebuințează strigăte de biruință în căminul ei, o adversară veritabilă în războiul cu inamicul. O femeie care zidește altare sfinte.

Să ne „umblăm rugăciunea”, dragile mele, ca să avem o moștenire pentru copiii noștri, să influențăm o generație și să schimbăm decrete! De ce nu?

Gabriela Știr (foto)

Draga mea,

În timp ce citești aceste rânduri, data de 24.04.2024 a trecut de ceva vreme. Pentru Jessi, însă, va rămâne ziua de naștere pe care nu o va uita niciodată. Ca orice sărbătorit, a fost în mijlocul atenției, înconjurată de oameni și mulți alții care au înălțat rugăciuni fierbinți de la distanță.

În circumstanțe normale, ar fi fost sărbătorită de cei dragi, cântându-i „La mulți ani” și servind tort, dar cei care o aveau în grijă erau o echipă specială de medici și asistenți dintr-un spital din Marsilia, Franța.

Cine ar fi bănuț că la vârsta de 16 ani, va trece prin această experiență pe masa de operație?!

Operația a durat 7 ore și a decurs bine.

Atinsă de o tumoră sarcom, a fost necesar să i se îndepărteze din partea stângă plămânul, pleura, coasta 1 și 2 și o bucată din diafragmă.

Urmează o perioadă mai lungă de recuperare, dar ceva îmi spune că vindecarea ei va fi grabnică. Jessi este un copil luat în plasament, dar cei care o au în grijă sunt, fără nicio urmă de îndoială, familia pe care Dumnezeu i-a dăruit-o, știind că, la un moment dat, se va confrunta cu această boală. Ei sunt „mami și tati” pentru ea, și nimeni nu poate să spună altfel. Sunt cei care au luptat împreună și nu și-au permis să cadă înfrânți de descurajare sau oboseală. Ce dar minunat de sus! O familie care să te cuprindă ca și cum ai fost dintotdeauna a lor.

Haide să-ți spun câte ceva despre „credința ei”! Locuiește peste drum de casa mea, dar niciodată nu am bănuț cât de vitează este. Când a aflat vestea că este bolnavă, a fost atât de senină, încât parcă rolul de bolnav nu era al ei. Era mult prea ocupată să îi încurajeze pe ceilalți. Prima intervenție chirurgicală a fost pentru a-i elimina apa din plămâni, dar asta nu a oprit-o să cânte „Atunci când lupt, eu lupt pe genunchi...” și uite așa, copila noastră a prins puteri supranaturale pentru a face față perioadei care a urmat. Săptămâni grele de citostatice, separare de familie, căderea părului, tratamente peste tratamente, nu au oprit-o să își cânte credința cu voce tare pe holurile spitalului. O credință molipsitoare!

Jessi a fost un fel de profesoară la Școala Duminicală, doar că locația și contextul au fost diferite. Nu avea timp să fie bolnavă, era prea ocupată să se joace cu copiii pe holul spitalului, să cânte cu ei și să îi încurajeze. Nu la întâmplare, când veneau copii noi, care nu înțelegeau ce li se întâmplă, era chemată ea, Jessi, să îi încurajeze, cu pacea ei care întrece orice pricepere. Dumnezeu ei, înlocuia îngrijorarea cu speranța în sufletul oricui stătea chiar și pentru puțin timp de vorbă cu ea. Trebuie să știi că are planuri de a merge în tabără vara aceasta. De la bun început a spus că ea trebuie să meargă, deoarece are o mărturie de spus... Și ce mărturie!

Vă las câteva frânturi din inima ei, a unei fete de 16 ani care ne învață ce înseamnă credința:

”**Vreau să-i mulțumesc lui Dumnezeu că sunt sănătoasă chiar dacă am cancer! Eu cred în Numele Domnului că nu am, dar las doctorii să-și facă treaba, pentru că Dumnezeu o va face pe a Lui. Am fost trimisă în spitalul acela nu pentru că sunt bolnavă, ci să arăt dragostea lui Dumnezeu față de noi.**”

...În zilele cele mai grele pentru mine, Dumnezeu mi-a vorbit în multe feluri. În fiecare dimineață, îmi venea câte un verset care era de la Dumnezeu pentru mine...

...Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.” (Iacov 5:15)

...Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de chibzuință.” (2 Timotei 1:7).

Jessi are o încredere neclintită în promisiunea Lui Dumnezeu că va fi bine. Are o puternică încredințare în ceea ce nu vede încă, dar știe Cine are ultimul cuvânt în toate. Întrebarea pentru noi este... cât de greu este greuul tău și al meu? Credința nu se măsoară în vreme bună! Aș vrea să existe doar zile cu soare, dar dacă nu am avea răni, cum am ști că Dumnezeu poate vindeca? Și dacă Isus a biruit lumea, hai să îndrăznim...

Când nu te doare pe tine, trăiește-ți credința ridicând pe altcineva. Cine știe când vei avea nevoie tu de un umăr pe care să te sprijini. Când cel de lângă tine nu mai crede, împrumută-i credința ta; poate o vei găsi fără margini când vei avea cel mai mult nevoie.

„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:6).

Daniela Decean
Biserica Creștină „Casa Tâmplarului”, Ocna Mureș

O mărturie vie

că există viață după cancer!

Atunci când primești o veste apăsătoare, când medicii pun un diagnostic mult prea dur pentru sufletul tău, te întristezi și simți cum o grea povară se așază pe umerii tăi. Puterea de care avem nevoie în astfel de momente nu o găsim în noi înșine, oricât de desperați am căuta-o, ea vine de sus și nu întârzie niciodată. Domnul nostru nu ne lasă singuri, în El găsim puterea și alinarea.

În primăvara anului 2005, la vârsta de douăzeci și opt de ani, am mers la Cluj pentru un consult la Institutul Oncologic. Medicii mi-au descoperit un nodul la sân, aparent inofensiv, dar care era recomandat să fie îndepărtat. Încurajată de medicul chirurg, am hotărât împreună cu soțul meu să fac această operație, pentru liniștea noastră.

Operația a decurs bine, dar în sufletul meu era o neliniște pe care nu o puteam explica. Această neliniște s-a transformat în șoc, când, la două săptămâni de la operație, analizele histopatologice au confirmat prezența unui cancer agresiv. Vestea aceasta a declanșat în mintea mea o avalanșă de gânduri și temeri. Gândul că fiul meu, care pe atunci avea patru ani ar putea rămâne fără mamă, îmi sfâșia sufletul. În acele momente am înțeles că doar Dumnezeu îmi poate oferi șansa de a-mi vedea copilul crescând. Am hotărât să mă agăț de Dumnezeu cu toată puterea mea. Am fost chemată din nou la Cluj, pentru o a doua operație. Medicii doreau să se asigure că zona este curățată corespunzător, astfel, reușind să nu recurgă la mastectomie. Faptul că am văzut cum Dumnezeu îmi pune în cale medici plini de dragoste și compasiune, care luptau ca eu să fiu bine, mi-a dat încredințarea că Dumnezeu lucrează și prin oameni. Deja vedeam mâna Domnului la lucru, iar dragostea familiei și a bisericii mi-au fost un sprijin enorm. Când am aflat că frații din biserică au luat o zi de post înaintea Domnului pentru cauza mea, am simțit cum speranța îmi renaște în inimă.

Uimitor, rezultatele celei de-a doua operații au fost mult mai bune decât se așteptau medicii. Era un semn clar pentru mine că Dumnezeu lucrează în viața mea. Am împărțit această convingere cu medicii, afirmând că mâna Domnului era cu mine. Când am stat internată în spital, fratele pastor a venit în vizită, iar eu am avut dorința să se facă rugăciune cu punerea mâinilor pentru mine și totodată să mă mărturisesc. În timpul rugăciunii am simțit o putere supranaturală care s-a revărsat asupra mea. Chiar fratele pastor mi-a mărturisit ca și dânsul a resimțit o putere imensă. Am știut că Domnul s-a atins de mine.

Chiar dacă rezultatul analizelor era unul bun, medicii mi-au sugerat chimioterapie și radioterapie preventivă. Am trecut prin aceste tratamente cu o rezistență care părea să depășească forța umană, simțindu-L pe Dumnezeu alături în fiecare moment. Fiecare ședință de chimioterapie, fiind în total patru, era o nouă experiență cu Dumnezeu. Chiar dacă simțeam că trec prin Valea umbrei morții, Mâna blândă a Domnului mă păzea. Atunci, L-am văzut, L-am cunoscut, L-am simțit și am devenit sensibilă la șoaptele Lui. Dumnezeu m-a vrut cu gelozie pentru El. Acum, pot și eu spune: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut.” (Iov 42:5).

Rezultatul ultimelor analize și răspunsul organismului la tratament, era unul atât de bun încât medicii au hotărât că, în cazul meu, nu se va urma tratamentul de iradiere a ovarelor. Eram atât de fericită și vedeam cum Dumnezeu își duce la îndeplinire planul Său de vindecare. În acele momente de fericire am făcut o promisiune, că o să mai aduc pe lume un copil, ca oamenii din jur să vadă că Dumnezeu a scris în dreptul meu „viață”. Dar, terminând tratamentul, doamna doctor care se ocupa de mine mi-a spus răspicat să nu mă gândesc să rămân însărcinată, pentru că nu sunt destule studii medicale încât să se poată controla această situație.

Am mers acasă și din punct de vedere fizic eram foarte bine, dar gândul că am făcut o promisiune Domnului nu mă lăsa să fiu liniștită.

Am început să mă rog ca Dumnezeu să mă ierte că am făcut această promisiune, neștiind că din punct de vedere medical așa ceva nu era indicat. L-am rugat să mă ierte și să uite de această promisiune. Dar, gândurile mele nu erau și gândurile Lui Dumnezeu.

Împotriva tuturor previziunilor medicale și a temerilor mele, la doi ani de la terminarea tratamentului, am rămas însărcinată. Recomandarea medicilor a fost tranșantă, mi s-a recomandat întreruperea sarcinii, deoarece viața mea era pusă în pericol. În ciuda recomandărilor de a nu păstra sarcina, soțul meu și cu mine am decis să mergem înainte, simțind că aceasta este voia Lui Dumnezeu. Doamna doctor, când m-a văzut atât de hotărâtă să păstrez sarcina, m-a încurajat și dânsa, spunându-mi că și ei sunt oameni și nu pot da viață, dar nici să o ia. A fost o sarcină ușoară, fără probleme, iar eu aveam o pace și o liniște sufletească pe care știu că numai Dumnezeu o poate da.

În septembrie 2008, a venit pe lume Miriam, o fetiță perfect sănătoasă care era exact cum mi-am dorit și cum i-am promis Domnului, o mărturie vie că există viață după cancer. Am văzut că bunătatea Domnului nu s-a sfârșit și că El are gânduri de pace și nu de nenorocire cu privire la noi.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru viață, pentru nașterea din nou și pentru familia binecuvântată pe care El mi-a dat-o.

Această experiență mi-a consolidat credința și m-a apropiat mai mult de Dumnezeu, învățând că deși trecem prin Valea umbrei morții, credința ne poate ghida și ne poate oferi puterea de a depăși orice obstacol.

Augusta Kocsis (foto)
Biserica „Maranatha” Luduș

”*Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru viață, pentru nașterea din nou și pentru familia binecuvântată pe care El mi-a dat-o.*

Educația parentală

Pentru a putea conduce o mașină, trebuie să trecem peste tot felul de teste, atât teoretice, cât și practice, astfel încât să nu devenim un pericol pentru noi și pentru ceilalți. Cu toate acestea, pentru una dintre cele mai provocatoare și importante responsabilități – cea de părinte – nu este necesară nicio pregătire sau calificare. „Parentingul rămâne cea mai mare conservare a amatorilor”, scria autorul Alvin Toffler.

În general, părinții nu eșuează în a satisface nevoile fiziologice și de siguranță ale copiilor; unii se sacrifică pentru a le asigura cât mai multe bunuri materiale, alții fac eforturi uriașe pentru le asigura copiilor o pregătire profesională cât mai bună, dar poate una dintre cele mai provocări ale părinților este conectarea emoțională.

În multe relații parentale există lupte interminabile de putere și, cu toate că cei mai mulți părinți își iubesc copilul sau adolescentul, aceștia se simt la kilometri distanță de părinți, pentru că nu există acea legătură emoțională de la inimă la inimă.

Aproape toți adolescenții care au un comportament rebel afirmă că nu se simt iubiți de părinții lor. O tânără care dorea să scape de adicția drogurilor mărturisea consilierii ei: „Da, știu că părinții mei au făcut eforturi pentru a-mi asigura cele necesare și s-au sacrificat pentru mine și fratele meu, cred că prin regulile lor stricte și fără raționament doreau să mă protejeze, probabil că m-au iubit în felul lor, dar niciodată nu i-am simțit aproape de inima mea.”

Prea adesea copiii și adolescenții aud de la părinții lor cuvinte similare cu acestea: „Acum nu înțelegi dragostea mea, dar îți vei da tu seama când vei crește mare.” Da, își vor da probabil seama de eforturile pe care părintele le-a depus, poate că le vor aprecia, dar, din păcate, timpul în care au fost deconectați emoțional, în care inimile lor au fost departe, nu îl vor putea întoarce înapoi. Nu este însă niciodată prea târziu pentru a crea o relație de la inimă la inimă, chiar și cu copiii adulți, dacă există dorință sinceră de conectare emoțională.

Așadar, nu este suficient să ne iubim copiii, ei trebuie să simtă asta din plin, este vital să ne conectăm cu ei într-un mod în care inima lor rezonază cu inima noastră. Este imperios necesar ca ei să recepteze iubirea noastră, astfel încât să fim pe aceeași lungime de undă. În zilele noastre, provocările educației parentale sunt multiple, de la echilibrarea vieții profesionale cu cea personală până la navigarea într-o lume digitalizată, care oferă atât oportunități, cât și riscuri pentru dezvoltarea tinerei generații.

Cercetările în domeniul stilurilor de parenting, cum ar fi cele realizate de Diana Baumrind și ulterior de Eleanor Maccoby și John Martin, au identificat patru stiluri principale: autoritar, autoritativ, permisiv și neglijent (neimplicat), care prezintă atât beneficii, cât și limitări.

Stilul autoritativ, caracterizat prin reguli clare și așteptări ridicate, dar și prin suport emoțional consistent, este adesea asociat cu cele mai bune rezultate în dezvoltarea copilului.

Pe de altă parte, stilul permisiv, care permite o mare libertate copilului, poate duce la lipsa unor limite necesare, în timp ce stilul neglijent, definit prin lipsa implicării, poate avea consecințe negative asupra stimei de sine a copilului și a competențelor sociale.

Deși nu este clasificat în mod tradițional în literatura de specialitate, noi propunem spre discuție și analiză stilul mentorat de parenting, care îmbină elemente din stilurile autoritativ și democratic de parenting, combinându-le și cu elemente din servant leadership. Acest stil pune accent pe stabilirea unor limite clare și pe susținerea activă a copilului în procesul de învățare și dezvoltare, oferind în același timp spațiu pentru autonomie și inițiativă personală. Părinții care adoptă acest stil sunt văzuți ca mentori pentru copiii lor, ghidându-i prin exemplul personal și prin dialog constructiv, având o implicare constantă, majoră și intențională în viața și dezvoltarea copilului.

Ei nu se bazează exclusiv pe autoritate sau permisivitate și nici nu-i lasă pe copii să crească și să se dezvolte la voia întâmplării, precum părinții neglijenți sau neimplicați. În plus, față de stilurile tradiționale, clasice, părinții care adoptă abordarea educației parentale din perspectiva de mentor, pun accent deosebit pe conectarea emoțională cu copiii lor, fapt care le deschide căi noi, sănătoase și durabile de influență și impact în viețile copiilor lor.

Așadar, stilul mentorat de parenting ar putea fi văzut ca o îmbunătățire semnificativă a stilului autoritativ, unde părintele nu doar că stabilește reguli și așteptări, dar se implică activ în îndrumarea copilului, oferindu-i suport emoțional și intelectual. Acest stil promovează dezvoltarea abilităților sociale, autonomiei, și a unei stime de sine sănătoase, pregătind copilul pentru provocările vieții. Prin implicarea activă și susținerea continuă, părinții devin modele de urmat pentru copiii lor, facilitând astfel

un mediu în care copilul poate învăța și crește într-un mod echilibrat. Chiar dacă nu este în mod direct vorba de educație parentală, vedem foarte prezent acest model de educație în relația Domnului Isus cu ucenicii Lui, model care ne poate sluji ca exemplu în fiecare implicare a noastră în viața oamenilor, fie că e vorba de copiii noștri, fie că ar fi frați și surori din biserică, sau în mediul de la serviciu.

A fi părinte nu este acela de a face din copiii noștri oameni buni, cu un comportament adecvat, sau cu o educație profesională de excepție. Scopul suprem este de a-i conduce înspre inima Tatălui, să-i îndrumăm spre a înțelege Harul arătat nouă prin iubirea Lui mântuitoare și necondiționată.

Ca părinți, avem o sarcină cât se poate de nobilă: de a pregăti ființe umane pentru cer!

În concluzie, stilul mentorat de parenting reprezintă o abordare holistică și adaptabilă, care încurajează dezvoltarea integrală a copilului. Este important ca părinții să fie conștienți de impactul stilului lor de parenting asupra dezvoltării copilului și să fie deschiși la ajustarea abordărilor lor în funcție de nevoile individuale ale copilului. În acest sens, stilul mentorat poate oferi un cadru valoros pentru a naviga în complexitatea creșterii unui copil în lumea contemporană.

Marcel & Emilia Dogar

Rutina de skincare *în sarcină*

Îngrijirea pielii în sarcină poate fi un subiect complicat pentru multe viitoare mămici, așadar în aceste rânduri voi încerca să vin în ajutorul vostru cu cele mai importante recomandări în ceea ce privește îngrijirea pielii în această perioadă minunată.

1. Păstrează o rutină simplă. Nu ai nevoie de multe produse, ci ai nevoie de trei produse esențiale, de bază: un produs de curățare adecvat tenului tău, o cremă hidratantă cu protecție solară pentru dimineața și o cremă hidratantă simplă pentru seara. Aplică mereu crema după o curățare prealabilă a tenului.

2. Evită retinoizii: produsele cu retinoizi sunt de evitat în perioada aceasta. Retinoizii în general se regăsesc în produse anti-rid și anti-imperfecțiuni, anti-acnee. Așadar, dacă produsul conține retinol, retinal, retinaldehidă, retinil-palmitat, tretinoin, adapalenă, trifarotene, tazarotene este un produs de evitat.

3. Protecția solară previne petele de sarcină. Melasma este o afecțiune a pielii frecventă în perioada sarcinii. Aceasta se manifestă prin pete închise la culoare pe ten. Melasma apare din cauza predispoziției genetice împreună cu hormonii de sarcină și cu expunerea la soare. Așadar, o limitare a expunerii la soare împreună cu folosirea corectă a produselor de protecție solară te poate ajuta să previi aceste pete.

4. Ingrediente utile pentru ten și permise în sarcină: vitamina C, acid hialuronic, niacinamidă. Dacă îți dorești să adaugi în rutină și niște seruri poți opta pentru aceste ingrediente care sunt utile tenului și nu au restricție în această perioadă. Serurile se aplică pe tenul curat, înainte de cremă.

5. Dacă te confrunți cu imperfecțiuni, cu ten cu tendință acneică prietenul tău în această perioadă este acidul azelaic. Caută un produs cu 15% acid azelaic pe care îl poți folosi dimineața și seara.

6. Dacă vrei să previi vergeturile, masează zilnic pielea din zonele care se modifică pe perioada sarcinii: abdomen, sâni, coapse. Studiile arată că nu este atât de important produsul pe care îl folosești, pe cât este de important să faci masaj constant. Din păcate nu există un produs-minune, ci vergeturile apar mai ales la persoanele cu predispoziție genetică și mai ales atunci când schimbările corpului se produc foarte brusc, de exemplu atunci când burtica crește brusc, iar fibrele de collagen se rup.

7. Sensibilitatea la nivelul pielii. Unele femei însărcinate devin mai sensibile, mai reactive la nivelul pielii în această perioadă. Dacă este și cazul tău, evită produsele ce conțin parfumuri, alcool denaturat, uleiuri esențiale. Dacă simți pișcături, usturime, arsură, mâncărime atunci când folosești un produs de skincare îndepărtează-l de pe piele și renunță la el.

Gabriela Bud

Despre mine:

Dr. Gabriela Bud, medic specialist dermatolog specializat în skincare și estetică medicală. Lucrez la Clinica Beauty Concept din Cluj-Napoca și activez în mediul online, unde împărtășesc cunoștințele mele cu comunități de câteva sute de mii de urmăritori.

Perspectiva victoriei

Întrucât suntem priviți ca dintr-o tribună mare de o mulțime atât de uriașă de martori, să ne eliberăm de orice lucru care ne încetinește mersul sau ne trage înapoi, mai cu seamă de acele păcate care se încolăcesc în jurul nostru atât de strâns și ne fac să ne împiedicăm; și să străbatem răbdători cursa aceasta deosebită pe care Dumnezeu o așterne fiecăruia înaintea. Ațintiți-vă privirile la Isus, conducătorul și învățătorul nostru. El a fost dispus să moară, o moarte rușinoasă pe cruce, pentru bucuria de care știa că va avea parte după aceea; și acum stă la locul de onoare lângă tronul lui Dumnezeu. Dacă vrei să știi cum vei reuși să nu cădeți de oboseală și să nu vă pierdeți cu firea, gândiți-vă la răbdarea lui în fața atâtor mârșavii câte i-au făcut niște oameni păcătoși.”

(Evrei 12:1-3, Noul Testament pe Înțelesul tuturor, NTIT).

O autoevaluare corectă în care îți treci în revistă valorile personale, obiectivele și motivațiile este de mare valoare. Lumea seculară are propriul ei set de valori, obiective și motivații. Ești intimidat și contrariat de succesul unor oameni care se dovedesc a fi fără scrupule; jocul neprincipal este la modă; minciuna a devenit o comoditate ... „Scopul scuză mijloacele”, spunea Niccolo Machiavelli, politician, dramaturg și filozof italian din secolul al XVI-lea. Fresca unei societăți schilodite din punct de vedere principal și ca mod de operare s-a perpetuat de-a lungul secolelor, exacerbându-se în timp prin adularea grotescului în artă, prin promovarea nonvalorilor, prin asumarea megalomană de către anumiți oameni de capital și putere.

În acest „peisaj”, Domnul Isus ne spune: „în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume” (Filipeni 2:15). Față de întunericul modului de a fi și de a opera al societății seculare, creștinul este chemat să fie un contrast. „Lumina” pentru fiecare dintre noi are o conotație proprie.

Lidia Mihăilescu,
Biserica „Râul Vieții”, București

Unii oameni se grăbesc „să ia lumină” de la persoane sau instituții influente pentru a reuși în anumite proiecte; alții așteaptă „să ia lumină” de la biserică de Sărbători... Indiferent care este căutarea personală după lumină, ea face parte din fibra lăuntrică a omului.

Există Unul singur numit „Lumina lumii”: Isus Cristos. „Lumina aceasta era adevărata Lumină care luminează pe orice om venind în lume.” (Ioan 1:9). Cunoșcându-L pe Cristos, devii „luminat” devii tu însuși / însăși o lumină. „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.” (Matei 5:14).

Unii creștini sunt ca lumina unei lumânări pe care vântul împotrivirilor, al persecuției, al greutăților financiare o stinge.

Alții sunt ca lumina unei lanterne care luminează limitat și se stinge când „nu mai simt”, când „bateria” interioară se termină.

Alții, însă, sunt ca un far: ei luminează indiferent de condițiile exterioare și îi conduc pe alții spre adevărata Lumină.

Priorități pentru o viață biruitoare în Cristos:

1. **Păstrează vie imaginea lui Cristos;**
2. **Păstrează imaginea victoriei;**
3. **Menține-te în formă din punct de vedere spiritual;**
4. **Umblă cu Duhul Sfânt.**

Un om al lui Dumnezeu spunea atât de frumos:

„Privesc lumea de pe vârful muntelui.”

Trăiește fiecare zi cu intenție și perspectivă cerească.

Încrederea

*In orice circumstanță te-ai găsi,
Încrederea în El, să nu te părăsească!
Prin orișicâte ar veni
El e tăria noastră!*

*El Isus, Cel care-a biruit
Îți dă și ție biruință,
Crede în El, necontenit...
Și vei vedea ce înseamnă să ai credință!*

*Minuni mari vei vedea
Și lucruri nepătrunse,
Când El, Isus îți va deschide
Zăgăzurile cerului, ascunse.*

*Ascunse de cei care nu-L cunosc
Pe Cel ce e Izvorul,
Pe Cel ce este Sursa vieții,
Isus, Mântuitorul!*

*Dar tu, copil iubit
Ce te încrezi în El,
Le ai toate de obște!*

*Chiar în belșug de-ai fi
sau strâmtorare,
Tu știi, căci El...
Isus îți este desfătare!*

Adelina Morar

//

Să nu vă părăsiți, dar,
încrederea voastră,
pe care o așteaptă o
mare răsplătire!...

ALEG FRUMUSEȚEA FRÂNGERII

Draga mea prietenă,

Revin după aproximativ 5 luni, 5 luni în care am învățat că lucrurile deținute sau câștigate cu multă luptă sau sudoare la un moment dat pot să se evapore din mână, pot aluneca atât de ușor ca și firicelele de nisip strânse bine în pumnul unui copilăș. Am învățat că în momentul în care Dumnezeu îți spune că e timpul să renunți la TOT, trebuie să îți activezi toată credința din tine, dar și puterea și să îți spui: „Accept Voia Ta Tată, chiar dacă nu înțeleg nimic din tot planul Tău ETERN cu privire la viața mea de credință, soție, slujitoare, viitor medic.” O altă lecție pe care Dumnezeu a săpat-o adânc în inima mea, prin cărările frângerii și a pustietății este lecția abandonării în DRAGOSTEA LUI HRISTOS.

Citesc acum o carte de la o prietenă dragă, primită tocmai cu o zi înainte de zborul meu spre SUA, carte intitulată: Vise năruite, scrisă de Laryy Crabb, spunându-mi, parafrazez: „Ți-am adus o carte, care să o citești în avion. Cred că se potrivește poveștii tale.”

Vreau să vă mărturisesc că decizia mea de a pleca în State, acceptarea planului lui Dumnezeu și renunțarea la tot ce am clădit în Austria după ce am început totul de la 0, nu a fost un proces ușor, ca adierea vântului, suavă, caldă. Ci a venit cu vise năruite, frângere, acceptare și abandonare. De-abia acum după ce am citit aproape fiecare filă din cartea aceasta, un timp în care lacrimile fierbinți se prelingeau blând pe obrajii mei, Dumnezeu mi-a deschis ochii și inima ca să înțeleg că: „Duhul Sfânt folosește durerea cu care rămânem în urma năruirii acestor vise pentru a ne ajuta să ne descoperim dorința de Dumnezeu pe care o avem și a începe să visăm cel mai extraordinar vis. Visele năruite sunt oportunități prin care Duhul mai întâi pune în noi, după care ne împlinește acest cel mai extraordinar vis.”

Frângerea inimii și a dorințelor noastre este de fapt calea spre a întâlni Cerul lui Dumnezeu. Durerea creează în tine LOC unde doar Dumnezeu și ETERNITATEA pot aduce împlinire și putere de acceptare, chiar și în momentele în care nimic nu are logică, nimic nu pare pământesc sau uman.

Acceptarea vine la pachet cu sute și mii de întrebări, dar ajungi la un moment dat să îți spui: Mai bine cu Dumnezeu, decât într-un loc în care Dumnezeu nu ar mai fi deloc prezent, deoarece când El te dorește într-un anumit loc, aduce focul transformării, care te împinge pe cărarea frângerii... unde de fapt vei avea parte de cea mai intimă întâlnire cu IZVORUL VIEȚII, care te va spăla în putere și acceptare. De-abia în acea clipă vei înțelege că undeva acolo, în planul Său Etern, Dumnezeu are un vis mult mai mare cu tine, decât sumedenia viselor tale la un loc. Acel PLAN a lui Dumnezeu te va aduce mai aproape de Casa Veșnică, de Împărăție. Adesea îmi spun... „Adela, tu ești aici doar pentru o vreme, deoarece casa ta este ETERNITATEA.

Frângerea, năruirea viselor sunt doar câteva dintre metodele lui Dumnezeu de a te face mai sfântă, mai aproape de ce înseamnă gustul ETERNITĂȚII.”

La noi este ora 7:51 dimineața, privesc afară pe geam cerul albastru pur, care îmi aduce aminte de tot ce înseamnă Dumnezeu, puritate și copilărie. Am inima frântă, dar totuși fericită și împlinită. Știi de ce? Deoarece știu cu toată ardoarea, cu fiecare bătaie a inimii mele, cu fiecare respirație, cu fiecare clipire – că sunt în voia Sa. Am acceptat să mă abandonez în planul SĂU mult mai mare pentru viața mea. Chiar dacă asta a însemnat să renunț la tot: familie, prieteni, slujire, carieră, confortul fizic, psihic, emoțional și mental. Nu mă gândeam NICIODATĂ cu voi gusta PACEA în frângere, acea pace pe care doar ceva divin ți-o poate oferi ca o îmbrățișare caldă, senină cu gust de ACASĂ.

În momentul în care renunți la visele tale, îmbrățișând VISUL SĂU mult mai mare, de-abia atunci vei gusta din relația apropiată cu CREATORUL TĂU. De ce? Deoarece e cea mai mare satisfacție a lui Dumnezeu, să simți, să vadă că COPILUL SĂU are încredere în TATĂL său.

Poate pare totul a nebunie, tot ce experimentez, dar cred cu tărie, că doar ABANDONAREA ȘI RENUNȚAREA LA TINE și la EGOISMUL TĂU te poate duce în punctul de a te bucura de ceea ce înseamnă Dumnezeu. A respira zdrobirea viziunii tale și totuși să ai pace și împlinire în FRÂNGERE, e cel mai ÎNĂLȚĂTOR moment trăit ca pământean având ca Dumnezeu pe STĂPÂNUL universului.

Meditam zilele acestea la tot ceea ce am experimentat în ultimul an și jumătate, încercând ca un pictor să îmi pictez tabloul vieții în mintea mea prea limitată și am realizat că a fi creștin autentic este cea mai frumoasă călătorie pe care CERUL și PĂMÂNTUL ți le pot oferi ca un cadou nemeritat, având ca și călăuză tocmai pe REGELE REGILOR – DUMNEZEU.

Printre rândurile citite din cartea: Vise năruite mi-au rămas întipărite în minte câteva rânduri cu o semnificație aparte:

„Învăță să privești dincolo de tragediile vieții și ai să vezi risipa de binecuvântări pe care Dumnezeu o face pentru tine.”

”În momentul în care renunți la visele tale, îmbrățișând VISUL SĂU mult mai mare, de-abia atunci vei gusta din relația apropiată cu CREATORUL TĂU.”

După ce am fost dată afară de la primul spital, folosindu-mă pentru o lună de zile ca un pod pentru o altă colegă austriacă, fără să știu sau să bănuiesc ceva, pe motiv că îmi lipsește un act, am ajuns acasă și m-am așezat în mijlocul patului și am început să urlu cu toată puterea plămânilor mei, întrebându-L pe Dumnezeu: „DE CE TATĂ???”

Mi-am adresat multe întrebări atunci, crezând că viața mea ca medic s-a încheiat și VISELE LUI DUMNEZEU CU MINE s-au evaporat. Am simțit cu Dumnezeu m-a părăsit. Acest lucru s-a întâmplat fix la o lună după ce am pierdut prima sarcină.

Am stat în doliu spiritual, emoțional și mental cred că două luni. Nu prea puteai sta de vorbă cu mine. Eram făcută țăndări. Țin minte și acum cum m-am ridicat într-o zi, printr-o rugăciune și printr-o promisiune ce mi-am făcut-o și am zis: „Pân-aici Adela, e timpul să te ridici. Să lupti mai departe”. Chris era pe vremea aceea în State, eram supărată pe el, pe Dumnezeu, pe viață.

Cumva simțeam că dacă nu fac ceva, dacă nu mă ridic voi strica totul în jurul meu.

Am început să îmi trimit CV-uri la alte spitale și am fost acceptată la unul dintre cele mai mari spitale din regiunea unde stăteam eu. Era un spital foarte bun, la doar 25 de minute de mine cu trenul sau mașina.

Prima mea zi la spital, am fost prezentată: „Ea este Adela și nu are ultimul an din facultate făcut ca practică în spital.”

Toți colegii mei erau foarte buni, aveau anul 6 din facultate făcut doar în spitale, ca practică pe specialitatea pe care doreau să o facă pe viitor. De fapt, prezentarea mea a fost ca o palmă a REALITĂȚII. M-am simțit inferioară, deoarece știam că ei deja și-au format concepția despre cine sunt. Un viitor medic, fără experiență. Acea zi, a fost ÎNCEPUTUL LUPTEI MELE. Am luptat să devin cea mai bună. Pentru că știam că NIMIC NU E PREA GREU LA DUMNEZEU. Credeam de fapt zi de zi una dintre promisiunile trimise de El:

„Ce am început, voi duce la bun sfârșit.”

Dintre cele care sunteți în comunitatea mea pe Instagram și pe Facebook, am postat pe data de 31 iulie pe Instagram, respectiv 1 august pe Facebook câteva dintre frânturile trăite de mine în acest an și jumătate ca medic în formare în acest spital. A fost o perioadă în care am gustat cele mai de jos văi, dar și cele mai înalte culmi. Am gustat ce înseamnă să te lupti cu gânduri și sentimente de inferioritate și comparație, dar și ce înseamnă ca Dumnezeu să te ridice să fii CAP, ȘI NU COADĂ.

Mereu am păstrat în minte acele cuvinte prin care am fost prezentată în acea primă zi la spital. În ultimele mele zile petrecute în spital, înainte să mă mut în State, m-am întâlnit cu rezidentul care m-a prezentat în acea primă zi cu acele cuvinte, care între timp a devenit medic specialist. Și m-a întrebat dacă sunt pregătită să plec în State, nu știu de unde a auzit.

Și înainte să ne luăm rămas bun, m-am uitat la el și i-am zis: „Mathias, nu am uitat niciodată cuvintele spuse de tine în acea primă zi a mea la spital. Dar să știi că datorită acelor cuvinte, am luptat în toată această perioadă să devin un medic bun, îți mulțumesc!” S-a uitat la mine și mi-a spus cu zâmbetul pe buze: „Luptă mai departe și ai să vezi peste 10 ani unde o să fii!”

Înainte să mă opresc din a scrie rândurile acestei scrisori vreau să îți mai împărtășesc o frântură din viața mea, e o piatră de aducere aminte pe care nu o voi uita până la ultima suflare, ca și pământeană.

Eram la spital, am terminat primele 9 luni din programul de pre-specializare și urma să am un interviu cu directorul spitalului. Dintotdeauna mi-am dorit să lucrez pe tot ce înseamnă „inimă”. Inițial am dorit să devin chirurg cardiovascular, am început să merg la spitalul AKH din Viena și să fac practică pe aceeași secție. Dumnezeu mi-a dat șansa să fiu în operații cu doi dintre cei mai buni chirurghi pediatri cardiovasculari din toată Austria, chiar din Europa. Am învățat multe, dar am realizat că familia pentru mine e prioritate. Eram în operații chiar și 17 ore alături de echipă. Nu mai aveai timp de familie, de tine, de alte activități. Și am decis să mă focusez tot pe inimă, dar pe cardiologie intervențională minim invazivă. Lucrezi cu cateter și cu alte dispozitive, fără să deschizi tot toracele pacientului.

Și înainte să îmi aplic la spitalul unde am fost, am scris în CV toate aceste lucruri. Dar auzind că nu există o astfel de specializare la spitalul unde am fost, special pe parte de copii, mi-am așezat visul cumva în buzunar și îmi ziceam că poate într-o bună zi cumva se va împlini.

A sosit ziua în care am avut interviul cu directorul spitalului. Cumva am intrat acolo, cu încredere deplină că sunt fiică de Împărat și El îmi va da cuvinte potrivite să vorbesc cu el.

La un moment dat se uită la mine și îmi spune: „Știu că ai fost la voluntară în Africa și India. Și mai știu că îți dorești să devii cardiolog pediatru intervenționist. Ce te oprește din acest vis?”

Am înmărmurit. Era un semn DIVIN. Cineva, un om străin, printr-un director al spitalului Dumnezeu mi-a

re-scos visul din buzunar și mi-a readus aminte pentru ce lupt și trăiesc ca medic. Și i-am spus că am auzit că nu există șansa să încep direct pe parte de cardiologie intervențională la copii.

Se uita lung la mine, zâmbind și îmi spune: „Cumva, văd pasiunea cu care vorbești despre această specialitate, despre a fi medic pediatru. Uite dau un telefon șefei de pe secția de pediatrie, care e medic cardiolog intervenționist și stau de vorbă în legătură cu povestea ta.”

Am încremenit. Îmi venea să țip de fericire. Dumnezeu a fost acolo!!! Nu am uitat niciodată de unde am plecat și cu ce cuvinte am fost prezentată colegilor în prima mea zi de spital. Am luptat enorm de mult, am făcut ore suplimentare, gărzi foarte multe de 24 de ore, de 12 ore, doar ca să învăț, să recuperez tot ce am pierdut.

Și a sunat-o de față cu mine pe șefa secției de pediatrie și a vorbit cu ea despre ce îmi doream ca specialitate. Și ea i-a spus la telefon că există un loc liber pe această specialitate începând cu luna aprilie.

Interviul cu directorul spitalului, îl avusesem undeva prin februarie.

A închis convorbirea și mi-a spus așa: „Uite, trebuie să te decizi ce faci. Dacă îți dorești această specialitate, ca medic pediatru cardiolog intervenționist, există șansa să începi din 1 aprilie. Tu alegi.”

Nu i-am spus că urma să plec în State.

Am ieșit de acolo, cu lacrimi în ochi, uimită de tot ce s-a întâmplat și de șansa UNICĂ ce mi s-a oferit ca medic după ce am luptat atât de mult, începând totul de la „0” ca viață, om și medic în devenire.

Am ajuns CAP și nu COADĂ. După tot ce am trăit și experimentat într-o țară străină.

Dar, cu toate acestea... trebuia să renunț la această ȘANSĂ UNICĂ și să plec în SUA. A fost năruirea visului meu. Am acceptat renunțarea, am îmbrățișat ABANDONAREA în PLANUL SĂU mult mai bun pentru viața mea.

Dacă m-ai întreba care e acel PLAN MULT MAI BUN și MULT MAI MĂREȚ a lui Dumnezeu, cu toată sinceritatea ți-aș spune că NU ȘTIU.

Am ajuns pe un alt continent, o nouă țară, o nouă limbă, un nou început, o nouă frângere.

Nu știu ce mă va aștepta!!! Tot ce știu este că trebuie să parcurg drumul frângerii și al năruirii viselor mele, pentru a îmbrățișa VISUL LUI MULT MAI BUN CU MINE. Pentru moment un vis invizibil, intangibil, dar poate într-o bună zi cu gust de ETERNITATE.

Aleg să cred că EL nu mă va abandona și mă va iubi până la capăt. Aleg frumusețea FRÂNGERII, tocmai să fiu mai aproape de Veșnicie. Iar până atunci, învăț, mă pregătesc pentru examene pentru a fi recunoscută ca medic aici și mă rog pentru o VIZIUNE CLARĂ cu privire la viața mea.

Te încurajez să îmbrățișezi ABANDONAREA ÎN HRISTOS. Să accepți PLANUL SĂU și VISUL SĂU mult mai bun cu privire la viața ta! Chiar dacă va trebui să plătești prețul acceptării NĂRUIRII VISELOR TALE!

Cu prețuire și cu o caldă îmbrățișare, Adela Damm

Cântarea

- secretul biruinței în orice vreme...

Cântarea de biruință este una dintre tipurile de cântări întâlnite pe paginile Sfintei Scripturi, care au fost compuse ca un răspuns al conștientizării omului în ce privește ajutorul dat de Dumnezeu. Mai întâlnim de asemenea cântările de laudă care aduc prezența lui Dumnezeu și biruința în situații limită, atunci când e nevoie de intervenție divină pentru rezolvarea unei probleme. Psalmul 22:3-4 spune: „Totuși Tu ești Cel Sfânt și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel. În Tine se încredeau părinții noștri; se încredeau și-i izbăveai.”

Psalmii au fost compuși pentru a fi folosiți în închinarea personală și colectivă. Erau cântați ca imnuri în închinarea de la Templu.

Cântarea duhovnicească, izvorâtă dintr-o inimă predată Lui, cu scopul de a-L glorifica pe Dumnezeu, este un dar așa de frumos, un dar primit de la Dumnezeu.

Văd cântarea, ca pe un crâmpei din lumina divină, care ne inundă viața cu un strop din bucuria cerească. Atât aici pe pământ, cât și în eternitate, cântarea va fi nelipsită. Totodată, găsim pe paginile Scripturii persoane care pur și simplu izbucnesc într-o cântare spontană în prezența lui Dumnezeu. Menționez câteva dintre aceste cântări:

- Cântarea lui Miriam (Exod 15),
- Cântarea lui Moise (Deuteronom 32:1),
- Cântarea de laudă a Deborei (Judecători 5:1),
- Cântarea Anei (1 Samuel 2:1),
- Cântarea de biruință a femeilor la întoarcerea lui David de la omorârea filisteanului (1 Samuel 18:6),
- Cântarea lui Ezechia, împăratul lui Iuda (Isaia 38:9),
- Cântarea Mariei, mama Domnului Isus (Luca 1:39),
- Cântarea lui Zaharia (Luca 1:67),
- Cântarea lui Simeon (Luca 2:25).

Nu am menționat aici cântările leviților.

Cântarea Deborei și a lui Barac este un cânt al biruinței, unul dintre cele mai vechi imnuri din Biblie. Cântarea compusă de Debora după bătălie și cântată împreună cu Barac, ne pune la dispoziție amănunte suplimentare despre bătălie și scoate în evidență intervenția supra-naturală a lui Dumnezeu în luptă. Într-un limbaj poetic minunat, Debora și Barac au preamărit puterea lui Dumnezeu asupra împăraților și armatelor dușmane (Judecători 5:1-31).

Cântarea de laudă a Deborei ne dezvăluie câteva detalii ale luptei. În plin sezon secetos, mergând pe albia unui râu secăt, dușmanul lui Israel a fost înecat în mânia divină.

Pentru acea ocazie și numai pentru acea ocazie, Dumnezeu a schimbat legile și a plouat torențial, când nimeni nu se aștepta să plouă. Stăpânul universului le-a arătat evreilor că El poate face ce vrea, când vrea și cum vrea El, iar Natura le-a dat oamenilor o lecție de ascultare.

Carele lui Sisera s-au împotmolit în trecătorile înguste din apropierea pârâului Chison din cauza ploilor torențiale. Cerurile și norii „au turnat ape cu găleata”, munții s-au clătinat (v. 4-5), puhoaietele au înghițit mulți ostași inamici (v. 21) și Israel a fost eliberat.

Decăderea morală și spirituală a copiilor lui Israel este subliniată de absența răsplătirii pentru Barac. Dumnezeu îl umilește pe Sisera, grăbindu-i sfârșitul prin mâna unei femei; dar, îl umilește în același timp și pe Barac pentru necredința lui, nelăsându-l să aibă parte de toata slava învingătorului.

Decăderea morală și spirituală a copiilor lui Israel se vede și din absența ostașilor: nu toate semințiile israelite s-au prezentat pe câmpul de luptă, la chemarea lui Dumnezeu prin Debora și Barac. Probabil că unele seminții cumpăniseră îndelung ce să facă, nevrând să riște asprimea unor eventuale represalii din partea canaanitilor. Totuși, în ciuda neascultării copiilor Săi, Dumnezeu S-a îndurat de ei, i-a izbăvit și le-a dat ani de pace și prosperitate: „Țara a avut odihnă patruzeci de ani.” (Judecătorii 5:31).

Copiii lui Dumnezeu, sunt chemați să-L laude pe Dumnezeu, să vorbească între ei cu psalmi și cântări duhovnicești. Mă rog ca fiecare să primim lumină de la Duhul Sfânt și să experimentăm binecuvântarea cântării duhovnicești, în mod personal.

„Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului.” (Efeseni 5:19).

**Daniela Lazăr
Biserica „Emanuel”, Deva**

Puterea cuvintelor noastre

Dumnezeu ne-a creat, pe noi, oamenii, după chipul și asemănarea Lui – ființe trihotomice, cu duh, suflet și trup (1 Tesaloniceni 5:23).

Și ne-a creat cu capacitatea de a comunica prin cuvinte, de a vorbi, asemenea Lui. Căci El a zis și lucrurile au luat ființă (Geneza 1).

Și noi zicem și se împlinește – semănăm cuvinte care rodesc, fie viață, fie moarte... Căci este scris: „Moartea și viața sunt în puterea limbii” (Proverbe 18:21; vezi și Iacov 3:6).

Dumnezeu este sfânt, este drept, este bun și tot ce a zis și s-a făcut este bun, este foarte bun (Geneza 1).

Dumnezeu și-a dorit o familie, de aceea a creat omul după chipul Lui. Însă primul om creat, Adam, căzând în păcat, a atras blestemul separării de Dumnezeu pentru toată umanitatea.

Dumnezeu a trimis atunci în lume pe Fiul Sau, Isus Hristos, Al doilea Adam, care a ridicat păcatul lumii și a deschis calea pentru restaurarea familiei lui Dumnezeu – toți aceia care-L primesc pe Isus ca Domn și Mântuitor, El fiind Primul născut dintre mai mulți frați (Romani 8:29).

Omenirea căzută în păcatul adamic, are gândurile, vorbele, faptele îndreptate spre rău, pentru că „știm că toată lumea zace în cel rău” (1Ioan 5:19). Astfel lumea, care s-a îndepărtat de Dumnezeu, trăiește în păcat care duce la moarte.

Însă copiii lui Dumnezeu, familia Lui restaurată prin puterea Legământului celui nou în sângele lui Isus Hristos are alt destin – viața eternă în bucuria Tatălui.

Cu atât mai mult, cuvintele poporului lui Dumnezeu au o greutate deosebită dată de autoritatea lui Isus Hristos care locuiește în noi.

Cuvintele sunt în noi, gândim prin cuvinte și atunci când le rostim, declanșăm lucruri, apar consecințele rostirilor noastre. Cuvintele noastre au o greutate deosebită, mai ales că le rostim, fie că ne dăm seama sau nu, din poziția de autoritate de fii de Dumnezeu. Cuvintele noastre schimbă atmosfera, aduc pace, bucurie, speranță, dacă vorbim

inspirați de Duhul Sfânt. Dar dacă lăsăm firea să preia controlul și vorbim cu mânie, judecată, condamnare, putem distruge relații, putem răni adânc pe cei cu care vorbim, transmitem, de fapt, mesajul întinericului!

Pentru noi, copiii Domnului, cei mântuiți prin primirea Domnului Isus Hristos ca Mântuitor și Domn (Romani 10:9-10), revelația puterii cuvintelor noastre este vitală.

E o mare bătălie care se dă la poarta inimii noastre, a gândurilor și vorbelor noastre! Dușmanul știe foarte bine cât de puternice sunt cuvintele noastre și face tot ce poate să ne facă să rostim cuvinte întunecate. Mulți creștini se amăgesc că nu e așa grav dacă au vorbit cu ușurință, dacă au rostit promisiuni nebiblice sau au făcut jurăminte în joacă, dacă au rostit cuvinte aspre asupra altora.... Uită de ele și apoi se miră de consecințele care apar. Cuvintele neziditoare nu se văd, dar rămân acolo, ca niște semințe rele plantate în sufletul celor care le-au auzit (inclusiv în sufletul celui ce le-a rostit...). Și rodesc lucruri rele, dacă n-au fost smulse prin rugăciune de pocăință.

Devenim copii ai lui Dumnezeu prin rostirea noastră, prin rostirea cuvintelor izvorâte din credința inimii... Doar rostim și cuvintele noastre răsună în lumea spirituală. Cuvintele noastre produc un efect cataclismic – ne strămută din împărăția întinericului în Împărăția dragostei și luminii lui Dumnezeu. Cuvintele noastre ne transferă din moarte în viață... Doar rostirea cuvintelor noastre izvorâte dintr-o inima a credinței au acest efect colosal asupra destinului nostru etern. Însă tot atât de puternice sunt și cuvintele rostite de noi în orice alta situație, oricât de minoră poate părea.

**” Dacă am realiza
câtă putere au
cuvintele noastre,
am fi înfinit mai
atenți la ce vorbim!**

”

Ca și copii ai lui Dumnezeu, parte din familia Lui, avem mandatul extraordinar să-L reprezentăm pe El pe pământ, ca ambasadori ai Lui. Și atunci nu mai vorbim oricum, ci cu mare atenție și responsabilitate, știind importanța cuvintelor rostite de noi.

Pentru că acum suntem templele Duhului Sfânt și pentru că Tatăl ceresc și Domnul Isus Hristos locuiesc în noi, avem responsabilitatea și chemarea de a vorbi cuvintele Vieții conform Cuvântului, călăuziți de Duhul Sfânt. Și noi trebuie să vorbim ce auzim de la Duhul Sfânt, precum Domnul Isus, care a vorbit și a acționat după cum l-a spus Tatăl.

Noi avem un alt statut – nu mai suntem DIN lumea aceasta, care zace toată în cel rău, chiar dacă suntem ÎN lume (Ioan 17:11-17). Noi suntem chemați să fim sare și lumină în lume. Îl avem în noi pe Isus Hristos care este Lumina lumii, Pâinea Vieții, Apa vie, Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul oștirilor.

În noi este tot ce avem nevoie ca să putem duce lupta cea bună a credinței, să-L vestim pe Isus Mântuitorul și Domnul, care vine în curând! De data aceasta El vine ca Leul din tribul lui Iuda, Domn al domnilor, Domnul oștirilor.

Iar oștirea Lui pe pământ suntem noi, răscumpărații Lui prin sângele Lui prețios.

Dacă suntem oștire, înseamnă că avem chemarea de a lupta. Nu luptăm oricum, ci știm că suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne întărește. Este o luptă câștigată de Domnul oștirilor. Noi umblăm, din El și prin El, în biruințele Lui. Bătăliile noastre nu sunt cu oamenii, ci cu puterile întinericului (Efeseni 6:10-18).

Ce înseamnă atunci rugăciunea, mijlocirea, lupta spirituală?

Sunt moduri de operare ale armatei lui Isus Hristos aici, pe pământ, pentru câștigarea de noi suflete și

teritorii, pentru extinderea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Și toate acestea presupun cuvinte rostite de noi și acțiuni ale credinței.

Nu putem rosti cuvintele acestea înaintea Tatălui din inimi împărțite, pline de mânie, neiertări, amărăciuni.... Chiar dacă cuvintele noastre sunt corecte, n-au greutate, n-au autoritatea dată de un cuget curat, închinat Domnului. Vor fi rugăciuni fără răspuns... chimvale zăngănitore...

Pentru a avea rod în viața de rugăciune, mijlocire, luptă spirituală, sunt importante principiile inimii curate și ale mâinilor curate (Psalmul 15; Psalmul 24), o viață dedicată în totalitate Domnului, trăită în integritate, fără păcate ascunse, fără compromis, cu focul Duhului Sfânt în noi, în sfințire și smerenie, în pace și iertare, în bunătate și compasiune..

Avem armele luminii, întărite de Domnul. Luptăm fără teamă, știind cine ne conduce și ai cui suntem.

Cum luptăm noi? Prin rugăciuni, mijlociri, prin confruntări spirituale, prin post, prin Cuvântul Scripturii, prin laudă, închinare, prin armele luminii – dragostea, pacea, bucuria, răbdarea, perseverența, facerea de

bine, credincioșia, smerenia, sfințirea noastră, dărnicia, bunătatea, roada Duhului – adică Hristos în noi!

Ce este rugăciunea noastră atunci? O mare bucurie, să stăm de vorbă cu Tatăl nostru din ceruri, pe care să-L onorăm, să-L mulțumim, să-L lăudăm pentru măreția, bunătatea, dragostea Lui infinită pentru noi, manifestată prin jertfa Domnului Isus Hristos. Căruia îi putem spune toate durerile noastre, care ne sfătuieste și ne vindecă, ne eliberează de poveri, ne iartă greșelile mărturisite, ne dă răspunsuri în alegerile noastre, ne încurajează, ne dă direcție... E Tatăl cel bun care ne așteaptă oricând să venim cu încredere totală în El, cu inima deschisă, fără teamă. E atât de bine pentru sufletele noastre starea de vorbă cu Tata!

Apoi intrăm în mijlocire. Vorbim lui Dumnezeu, Tatăl nostru, despre nevoile și durerile altora, despre situații grele, aducem înaintea Lui situații din comunități, dintr-o țară. Stăm la mijloc, între Dumnezeu și o alta persoană, o comunitate, o țară, împlinind dimensiunea preoțească a mandatului nostru de copii ai lui Dumnezeu (1Petru 2:9, Apocalipsa 5:10).

A treia dimensiune a rugăciunilor noastre este lupta spirituală. Ea are ca fundament identitatea noastră ca și copii ai lui Dumnezeu, care au autoritate în Numele lui Isus Hristos. Noi suntem așezați ÎN Isus Hristos în locurile cerești (Efeseni 2:6). Așadar noi luptăm din poziția de autoritate din Hristos– fiind deasupra oricărei puteri demonice, având putere (autoritate) să „călcăm peste toată puterea vrăjmașului, și nimic nu ne va putea vătăma” (Luca 10:19).

În baza mandatului dat de Isus Hristos Bisericii avem cheile Împărăției (Matei 16:18-19), adică autoritatea de a lega (a interzice, de a închide porți) și de a dezlega (a permite, de a deschide porți), aici pe pământ, și așa va fi în ceruri, în zona spirituală, cu manifestare în zona naturală. Folosim cheile Împărăției date Bisericii- adică autoritatea delegată nouă, copiilor lui Dumnezeu, de către Domnul Isus Hristos.

Noi, ca și copii ai Domnului, suntem străjeri – pe zidurile și la porțile familiei, națiunii, a localităților.

Bătăliile noastre au loc la porți – locurile de acces, de vulnerabilitate:

- Bătălia la porțile familiei – închidem porțile în fața atacurilor demonice și le deschidem pentru prezența slavei Domnului, pace, bucurie, focul Duhului Sfânt în inimi.
 - o Veghem la integritatea zidurilor familiei – fără fisuri de neiertare, de amărăciune, de mânie...
 - o Veghem la relația dintre soți – puterea legământului de căsătorie;
 - o Veghem la relația părinți – copii și la puterea rugăciunilor și binecuvântărilor generaționale.

• Bătălia la porțile țării. Cartea Neemia ne dă și azi strategia în lupta pentru România. Vedem porți dărâmate, ziduri fisurate – și poporul Domnului e chemat pe familii (biserici) la protejarea și reconstrucția țării. În cartea Neemia, poporul era într-o alertă continuă, cu strajă zi și noapte, împletind munca cu lupta (Neemia 4). Totul în unitate – la sunetul trâmbiței, se adunau rapid, gata să se apere, bazându-se pe Domnul!

Pentru noi, creștinii de azi, este modelul de vigilență, de implicare, de unitate, de credință și de încredere în Domnul, de responsabilitate pentru cetatea (țara) pe care ne-a dat-o Domnul, pentru dregerea spărturilor, repararea porților - pentru apărarea valorilor creștine ale națiunii noastre așa cum a fost creată să fie.

Armele noastre sunt puternice, întărite de Dumnezeu. În esență sunt cuvintele noastre rostite din identitatea de fii de Dumnezeu, din poziția și autoritatea „în Hristos, așezați în locurile cerești”, care au primit cheile Împărăției și pot rosti uși deschise sau închise, pot permite sau interzice, prin cuvinte de autoritate rostite sub călăuzirea Duhului Sfânt, conform Scripturii. Apocalipsa 12:11 spune că noi „biruim prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii noastre” - biruim întunericul mărturisind puterea sângelui Domnului Isus Hristos în situațiile noastre grele, mărturisind încrederea noastră neclintită în Dumnezeu! Ce mărturisim în încercări, în situații de presiune - poate aduce biruința noastră. Biruim și prin renunțarea la eu-ul nostru (și nu ne iubim viața chiar până la moarte).

Armele luminii sunt:

- *Numele lui Isus Hristos;*
- *Puterea sângelui lui Isus Hristos – puterea Legământului celui nou;*
- *Cuvântul lui Dumnezeu în inimile și pe buzele noastre. Puterea cuvintelor din Scripturi, rostite sub călăuzirea Duhului Sfânt, în declarații, rugăciuni, în mijlociri, în luptă;*
- *Rugăciunea în Duhul Sfânt;*
- *Rugăciunea. Revelația identității și a autorității noastre de fii ai lui Dumnezeu care vorbim ca fii ai Luminii. Puterea acordului în rugăciune, rugăciunea corporativă, în unitate. Puterea cuvintelor inspirate de Duhul Sfânt prin revelații, în acord cu Scriptura în rugăciuni, mijlociri, luptă. Puterea cuvintelor mărturisirilor noastre – de pocăință, de recunoaștere a greșelilor noastre, de iertare, de recunoaștere a domniei lui Hristos în viața noastră, de smerire și de supunere față de Isus Hristos. Cuvintele noastre au mare putere și suntem responsabili de fiecare cuvânt rostit, nu doar în rugăciune, ci și atunci când vorbim „normal”;*

- *Lauda, închinarea prin cuvintele noastre;*
- *Postul (răstignirea firii și a poftelor ei);*
- *Pacea lui Hristos în noi – care ne păzește inimile și gândurile;*
- *Bucuria Domnului – e tăria noastră;*
- *Roadă Duhului în noi – caracterul lui Hristos în noi;*
- *Smerenia;*
- *Sfințenia.*

Suntem destinați să biruim! Am primit tot ce avem nevoie și acest tot este în noi – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt! Este o vreme a trezirii noastre! Este o vreme a alegerilor noastre! Să alegem să vorbim lumină și nu întuneric, să trâmbițăm Vestea Bună a mântuirii și nu veștile rele ale lumii, să vestim pacea și speranța care sunt în Hristos. Domnul să ne ajute pe toți să pășim în supranaturalul Lui și să umblăm continuu acolo, unde este pace în mijlocul furtunii, unde este viață și lumină în mijlocul întunericului, unde sunt promisiunile Lui de protecție, de provizii, de binecuvântare.

Și Duhul și Mireasa zic: „Vino, Doamne Isuse!”

Mirela Pețan

Calea de la „de ce?” la „ce?”

Valea umbrei morții este locul prin care fiecare trecem la un moment dat. Acesta este locul în care ajungem să ne cunoaștem pe noi înșine, locul în care înțelegem cine suntem cu adevărat, și mai ales locul în care aflăm cât de mult Îl cunoaștem pe Dumnezeu și cât de mult ne încredem în El.

A-L cunoaște pe Dumnezeu presupune mai mult decât a ști lucruri despre El. Cunoașterea pur teoretică, informația despre Dumnezeu, nu ne este de niciun folos când trecem prin necazuri. Acest gen de cunoaștere este cel care naște întrebarea „de ce?” De ce eu, Doamne? De ce tocmai mie? De ce lași să mi se întâmple astfel de lucruri? De ce tocmai acum? Și alte zeci de întrebări pe aceeași temă.

Neprihănitul lov avea aceleași întrebări: „Pentru ce dă Dumnezeu lumină celui ce suferă și viață celor amărâți la suflet... pentru ce, zic, dă El lumină omului care nu știe încotro să meargă, pe care îl îngrădește Dumnezeu din toate părțile?” El Îl cunoștea pe Dumnezeu, însă faptul că nu înțelegea căile lui Dumnezeu, planul lui Dumnezeu în ceea ce îl privește, îl determina să nu pună întrebările corecte.

Acest „de ce” sau „până când” nu sunt neapărat greșite, dar dacă insistăm asupra lor, blocându-ne în ele, nu vor face decât să ne amărască sufletul. Ceea ce este dăunător în aceste întrebări este faptul că ne iau ochii de pe Dumnezeu, de pe dragostea Lui, de pe atotputernicia și înțelepciunea Lui, și se focalizează asupra noastră, asupra meritelor noastre, a suferinței noastre, ducându-ne într-o direcție greșită.

„Degeaba mi-am curățat eu inima și mi-am spălat mâinile în nevinovăție, căci în fiecare zi sunt lovit și în toate diminețile sunt pedepsit”, spunea Asaf.

Valea umbrei morții este valea în care credința noastră este testată. Ea este locul în care alegem înspre ce să privim. Voi coborî privirile asupra durerilor mele, sau asupra măreției și dragostei lui Dumnezeu, chiar dacă la acel moment Aceasta este de neînțeles pentru noi. Tot Asaf spune: „M-am gândit la aceste lucruri ca să le pricep, dar zadarnică mi-a fost truda, până ce am intrat în Sfântul Locaș al lui Dumnezeu...”

Atunci când atenția noastră se mută de pe noi pe Dumnezeu, începem să punem întrebările corecte:

Doamne, ce lecție trebuie să învăț, ce lucruri trebuie să schimb în viața mea, care sunt lucrurile de care trebuie să mă pocăiesc?

Doamne, ce trebuie să fac în această conjunctură pentru a reflecta chipul Tău?

Valea umbrei morții este locul în care punem întrebări, locul în care aflăm răspunsuri la întrebări, sau poate locul în care nu aflăm niciun răspuns, pentru că suveran este și va rămâne întotdeauna Dumnezeu.

Ești gata să urmezi un astfel de Dumnezeu?

Tatiana Petric

Școala Debora

Avem în inimi bucuria nemăsurată a unei noi biruințe:

În perioada 17-18 mai, s-au desfășurat la Suceava Cursurile Școlii Debora. Împreună cu Lidia Aldea, Viorica Ionac și Irene Anselmi, am petrecut acolo două zile pline, binecuvântate de Domnul cu mult har. Am întâlnit femei minunate, de vârste diferite, din mai multe confesiuni, din mai multe biserici și din mai multe zone ale Sucevei. Ne-au uimit cu dorința lor sinceră de a se apropia mai mult de Domnul, de a-L cunoaște și de a învăța din Cuvânt pentru a duce valorile creștine în familie, în biserică și în societate, acolo unde Dumnezeu le-a așezat!

Dana Lazăr, Școala Debora

Gânduri despre Școala Debora la Suceava

Părtășie, mărturii, rugăciuni, studiu... discuții cu sens, dezbateri, bucuria de a ne cunoaște unele pe altele și de a ne recunoaște ca fiind, împreună, fiice ale lui Dumnezeu. Aer proaspăt și curat pentru respirația minții, inimii și sufletului.

Un început de drum pentru împlinirea unei nevoi esențiale, care este și a femeilor, aceea de a fi ancorate în Cuvânt.

Cum altfel ar putea trăi voia Domnului și cum altfel ar putea merge pe drumul sfințirii, fără cunoașterea Scripturii?

Cum ar putea, altfel, să își învețe copiii principiile și valorile creștine, dar și trăirea practică în voia Domnului? Cum ar ști să se susțină unele pe altele, cum ar putea fi mame spirituale unele pentru altele, cum ar ști să fie mame și soții după voia Lui, fără să fie ancorate în Cuvânt? Dreptarul învățăturilor lui Hristos este și pentru ele, iar Școala Debora le ajută, pas cu pas, să învețe, să crească în cunoaștere, să își asume cu seriozitate, determinare și perseverență creșterea, să își cunoască rolul, locul, scopul și rostul.

Margareta Lupașcu, Radio Vocea Evangheliei, Suceava

Școala Debora este o adevărată binecuvântare! Am petrecut un timp minunat, plin de impact, emoții, informații, în puternică alături de surori însoflete de aceleași dorințe, și anume, cunoașterea lui Dumnezeu, aprofundarea Cuvântului și părtășie unele cu altele, ca împreună să creștem și să transmitem tot ceea ce dobândim aici mai departe, ca o moștenire. E atât de minunat să vezi cum Dumnezeu orchestrează până la cel mai mic detaliu, să aducă împreună femei pentru a le ajuta să devină Debre ale zilelor noastre, în locul unde le-a așezat pe fiecare.

A fost un timp cu mare impact... Am văzut fiecare detaliu pe care Dumnezeu l-a pregătit în dreptul meu de când mi-a pus voința de a face această școală și cum a lucrat El și a adus-o aici: resursele financiare, grupa în care am fost, surorile din grupă, și multe altele. Școala a venit la Suceava atunci când am fost eu pregătită.

Elena O., Suceava

Școala Debora este o oază de liniște, plină de învățături sfinte, un Betel. Am simțit dragostea și bunătatea lui Dumnezeu în aceste zile scurte, dar cu un impact puternic asupra vieții mele. Știu că Domnul, prin această școală, vrea să mă echipeze pentru a deveni o Debora: credincioasă, înțeleaptă și plină de curaj.

Ligia C., Suceava

Cu recunoștință vin înaintea lui Dumnezeu și îi mulțumesc pentru această oportunitate de a lua parte la „Școala Debora”. Această părtășie a venit la momentul potrivit în viața mea, fiind într-o profundă căutare de a crește spiritual. Scopul meu este să mă asemăn tot mai mult cu Isus! În urma încercărilor, am fost zdrobită, frământată, dar știu că roadele cele mai bune își au întotdeauna începutul în pământul frânt și răscolit! În această relație vie cu Isus mi-au fost revelate frumusețea și corectitudinea învățăturilor Sale. Psalmul 119:24 – „Învățăturile Tale sunt desfătarea mea și sfătuitorii mei.” Mulțumesc tuturor celor care au inițiat această școală și bunul Dumnezeu să-și facă desăvârșită lucrarea.

Adriana I., Suceava

Școala Debora este o împlinire a unei dorințe... Mă numesc Mariana I., am 45 de ani, am crescut într-o familie cu părinți necredincioși, dar cu bunici credincioși, care m-au iubit și s-au

rugat mult. În jurul vârstei de 16 ani m-am hotărât să-L urmez pe Domnul Dumnezeu. Au trecut anii și am simțit tot mai acut o dorință de cunoaștere a lui Dumnezeu. Așa că, în urmă cu aproximativ 6-7 ani, am început să caut mai mult voia Domnului în Cuvânt, în multe cărți cumpărate, să îmi fac un program de rugăciune și de citire a Bibliei. Școala Debora este o împlinire a unei dorințe, o nouă treaptă urcată a acestor căutări ale mele, un răspuns la rugăciunea: „Doamne, lucrează și transformă viața mea și inima mea după voia Ta și planul Tău.” Mulțumesc Domnului pentru aceste zile de părtășie, mulțumesc Domnului pentru aceste mame spirituale care s-au apropiat de noi cu atâta dragoste! Domnul să vă binecuvinteze și biruința Lui să fie cu voi și cu noi!

Mariana I., Suceava

Școala Debora este o lucrare concepută pentru femeile care își doresc să crească sănătoase pe plan duhovnicesc. Să sporească în învățătura sănătoasă și să se formeze ca învățătoare pentru copiii lor, spre Slava Domnului și sub autoritatea impusă de Dumnezeu. Îmi dau seama că este o lucrare cărmuită de Dumnezeu, în urma multor mărturii din partea femeilor, care au văzut că darurile puse de Dumnezeu în noi trebuie înflăcărare și îmbogățite numai și numai printr-o citire și aprofundare a Sfântului Său Cuvânt, Biblia. Și, încă un semn că lucrarea este o binecuvântare, este prezența unor învățătoare cu o vârstă potrivită, cu un statut (mame, bunici, lidere în societate) și cu mărturia unei vieți trăite cu Dumnezeu. În prezent, Școala Debora este o treaptă pe care Dumnezeu a pregătit-o în viața mea, s-o urc cu încredere spre desăvârșirea unui plan întocmit de El, pentru viața mea.

Vă binecuvântez, dragele mele surori și mame spirituale, în Domnul!

Delia P., Suceava

Școala Debora pentru mine a însemnat o părtășie rar întâlnită cu femei din confesiuni și povești de viață diferite. Am putut să îmi analizez starea, creșterea spirituală, dar și direcția în care îmi îndrept pașii. Am avut atât de multe piedici, dar am luptat să merg. Domnul a avut grijă să mă și bucur! Mă gândeam că în acele scurte zile nu vom putea lega prietenii, dar ne-am apropiat atât de mult încât ne-am putut deschide inima să dăruim, dar și să primim! Mulțumesc! Lăudat să fie Dumnezeu!

Larisa L., Bilca, Suceava

Pentru mine, Școala Debora este o dorință împlinită. Mă simt binecuvântată să pot face parte din această frumoasă echipă. Mă bucur că v-am cunoscut, sunteți o binecuvântare pentru noi. Harul și pacea Domnului Isus să vă însoțească mereu!

Dragostea -secretul biruinței în relații

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” (Coloseni 3:12-14)

„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!’” (Matei 22:37-39)

Și cum altfel putem dovedi dragostea, decât dacă realizăm relații de calitate cu aproapele nostru. Dragostea aceasta nu o putem produce noi. Dumnezeu este dragoste! „...dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.” (Romani 5:5) *Cine este aproapele?*

- - *Familia!*
- - *Biserica!*
- - *Ceilalți oameni!*

Ce este dragostea? Sentiment, atitudine, comportament, relație.

„Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere.” (Filipeni 1:9) Acest verset ne arată că dragostea se învață și se pune în practică. Suntem chemați să urmărim dragostea. Să o studiem, să căutăm să o înțelegem, să ne gândim la ea, să o învățăm și să o punem în practică. Suntem creați pentru relații:

- - cu Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt
- - în familie;
- - în biserică;
- - în lume.

Relațiile de dragoste din cadrul Sfintei Treimi sunt perfecte, sunt un model pentru noi (Ioan 14:21). La temelia oricărei iubiri adevărate stă Hristos. Jertfa Lui este rodul iubirii.

Fiecare om are nevoie de mai multă dragoste decât merită. Cea mai frumoasă definiție a dragostei o găsim în 1 Corinteni 13:4-7: „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul.”

Sunt 15 lucruri / atitudini care compun spectrul luminii numită „dragoste”. Le vom analiza, le vom vedea, le vom învăța și apoi le vom pune în practică. Dragostea este temelia! E nevoie de toate cele 15 pentru a fi biruitori în relațiile noastre.

- *Cum să iubesc?*
- *Cum trebuie să fiu ca să se vadă că iubesc?*
- *Ce trebuie să fac ca să-mi manifest dragostea?*
- *Ce trebuie să schimb în atitudinea mea, în relațiile cu cei din jur?*
- *Sunt relațiile mele de calitate?*

Vom afla împreună la Mamaia, pe 26 iunie 2024, ora 13:00, în cadrul conferinței „Secretul biruinței”.

Vă aștept cu drag!
Lidia Aldea, Târgu-Mureș

De partea *Biruitorului*

De-a lungul istoriei umanității, oamenii au luptat unii împotriva altora. Finalul luptelor a însemnat pentru unii biruință, iar pentru alții înfrângere.

Scriptura vorbește, în multe rânduri, despre luptă și despre victorie, despre înfrânți și învingători, despre arme și despre steaguri, despre durere și despre strigăte de biruință. Pe paginile ei găsești relatări în care vitejii și-au pus viața în joc pentru diferite cauze, au luptat fără teamă, și-au învins inamicii și au fost laudați pentru victorii. Însă, lupta cea mai aprigă ce străbate întreaga Scriptură, asemenea unui fir roșu, este lupta spirituală. În spatele oricărui război, a oricărui conflict, a relațiilor dezbinat, a decăderii morale, există o luptă spirituală. Dacă ești o femeie credincioasă, ești implicată în această luptă spirituală.

De departe, cea mai cumplită luptă a început în Ghetsimani și a continuat pe Calvar. Fiul lui Dumnezeu lupta pentru a răscumpăra viețile păcătoșilor despărțiți de Tatăl pentru a-i aduce din nou în prezența Lui. Satan, plin de mânie și de scârbă se împotriva Celui Atotputernic crezând că ar putea avea biruința. Însă Fiul a rămas supus Tatălui și aceasta L-a făcut puternic în ispite, în suferință, în umilință și-n moarte. El este Biruitorul și oricine se aliniază voii Lui are biruință prin El.

„Lupta cea bună a credinței”, despre care vorbește Scriptura, este lupta purtată în Numele Domnului, Cel care a biruit totul. El a purtat cununa de spini ca tu să poți purta cununa de învingător. Ce trebuie să faci, este să te asiguri că te afli în tabăra Lui, în tabăra celor răscumpărați cu preț de sânge sfânt. Să te asiguri că lupti de partea Biruitorului, nu împotriva Lui.

Poate, uneori, simți că ești învinsă, că ți s-au epuizat toate resursele, că nu mai poți și nici nu mai vrei să lupti... Întoarce-ți privirea spre cruce! Privește-L pe Cristos cel răstignit! Privește-L în ochi și încearcă să-l înțelegi dragostea pentru tine! Apoi privește-L în mormânt și încearcă să-l înțelegi pacea, iar apoi privește-L înălțat și încearcă să-l înțelegi bucuria de a fi biruit în locul tău!

**„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?...
Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit”.**

(Romani 8:35,37)

Rodica Filip

doar prin *credință*

În timp ce studiam pentru seminarul pe care urmează să-l țin la Conferința Națională de Femei de la Mamaia, Dumnezeu a îngăduit încercări puternice în viața mea. Chiar povesteam cu cineva în urmă cu câteva săptămâni despre faptul că atunci când ni se deschide un drum spre o chemare mai înaltă decât până atunci, trebuie să avansăm și noi la un alt nivel al credinței. Cu alte cuvinte, nu putem porni într-un război spiritual fără o armură pe măsură. Tema armurii din Epistola către Efeseni, capitolul 6, care este deosebit de relevantă pentru vremurile acestea, a fost obiectul principal de studiu la sesiunea din aprilie a Școlii „Debora”. M-am bucurat mult de acest studiu inductiv, deoarece m-a pregătit riguros pentru luptele pe care urma să le duc.

Adevărul este că atunci când Dumnezeu vrea să ne ridice la un nou nivel, ne va zdrobi întâi. Acest lucru îl trăiesc chiar acum, când scriu aceste rânduri. Provocările lăsate de Dumnezeu în calea mea îmi cer o credință mai mare, o zdrobire mai adâncă a eului, o aprofundare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Un lucru însă m-a surprins: în mijlocul acestui zbcium, am început să aud atât de clar vocea Duhului Sfânt, să primesc o viziune tot mai bine conturată despre planul lui Dumnezeu, să mă entuziasmez ca un copil despre ceea ce vedeam și văd DOAR PRIN CREDINȚĂ. Așa că astăzi am luat chitara și am cântat în cămăruța mea deosebitele versuri scrise de Costache Ioanid, pe care, cântându-le, suspin deseori:

**O, Doamne, văd!
Abia acuma văd!
Abia acum-au toate-n viață rost!
Abia acum când toate s-au schimbat cu adevărat,
Abia acum încep să văd ce-am fost!**

Am ales să pun aici prima strofă, fiindcă de aici începe totul, de la lumina pe care cu adevărat o putem vedea sau pe care credem că o vedem. Cum putem identifica dacă ceea ce ne transmit gândurile noastre în diverse situații este adevărat sau fals? Avem o mentalitate de victimă sau ne cunoaștem identitatea în Cristos? Ce facem cu leriionul sau situația-limită din viața noastră: ne prăbușim sau îl înconjurăm cu rugăciuni pline de credință? Dorim ceva nou în viața noastră, dar facem aceleași lucruri vechi? Ce înseamnă credința trăită în mod practic?

Dragă cititoare, despre aceste lucruri aș dori să vorbesc la seminarul de la Mamaia, lucruri reale, învățate din experiența personală de până acum și aprofundate cu ajutorul unor cărți extraordinar de revelatoare, bazate în totalitate pe Scriptură. Sper să ne întâlnim acolo, să ne încurajăm, să învățăm și să ne bucurăm împreună!

Roxana Ciupei-Cordea (foto, IT Analist & Profesor)

Harul ascuns în încercările vieții

Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit
tot ce privește viața și evlavia.
(1Petru 1:3)

Multe dintre noi spun că viața lor este o poveste, un roman după care s-ar putea face un film, că viața bate filmul, dar de puține ori facem un popas de bilanț, de retrospectivă analitică, când să ne întrebăm: „Este viața noastră o poveste de succes? Care sunt personajele principale?”

În Biblioteca eternă a lui Dumnezeu, la care secțiune ar putea fi încadrată: la Psalmi de laudă, la Plângerile lui..., La Biruințe, la Înfrângeri, la Judecături...?

Puține dintre noi pot spune că au avut o viață liniară. În general, viața noastră a fost intersectată de mari binecuvântări dar și de încercări, pierderi, suferințe, împrejurări nefavorabile... Bucuria și plăcerea Domnului este să ne întâlnească în binecuvântări pentru că vrea să stea de vorbă cu noi, pentru că ne-a creat pentru o relație. Suferința nu este scopul lui Dumnezeu, dar este unul dintre instrumentele Lui de lucru, iar dragostea Lui îngăduie uneori să ne frângă inimile cu scopul de a pătrunde mai adânc în ele.

Când rațiunea noastră nu acceptă, când inima nu înțelege, atunci trebuie să activăm credința, acea încredere că Dumnezeu este în control, că nimic nu-L ia prin surprindere: noi vedem suferința, dar El vede sfârșitul glorios, noi vedem înfrângerea, falimentul, El vede Biruința finală, noi vedem pe porțiuni mici, El are vederea de ansamblu, noi am vrea să trecem pe lângă suferințe, dar El vrea să ne treacă prin ele, ca să ne facă mai puternice, mai echipate pentru lucrurile care vor veni.

Citim adesea despre istoria marilor titani ai Bibliei și povestirile femeilor pe care le regăsim în norul de martori sau în genealogia Domnului Isus. Privind invers cronologic, par vieți de biruință, dar de câtă suferință au avut parte! Și totuși, încercările și boala l-au făcut faimos pe Iov, groapa cu lei, l-a făcut guvernator pe Daniel, închisoarea l-a promovat pe Iosif, o altă închisoare i-a permis lui Pavel să scrie epistolele, iar Isus „pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea” (Evrei 12:2; vezi și Isaia 53:3). Iar „alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare” (Evrei 11:36).

Marile caractere au fost șlefuite cu dalta suferinței, aurul se curățește prin foc, cele mai frumoase cântări au izvorât din cele mai amare lacrimi, cei mai neprihăniți credincioși sunt produsul încercărilor... În aventura umblării noastre cu Hristos, fiecare încercare este un curs intensiv pentru întreg procesul nostru de devenire până la statura plinătății în El (Efeseni 4:13). Să nu risipim nici o firimitură din suferințele noastre, ci să facem din ele o putere care să ne aducă mereu în prezența lui Hristos. El nu ne dă niciodată mai mult decât putem duce și avem o siguranță a biruinței (1Corinteni 10:13).

Harul ascuns în suferință este că ni-l aduce mai aproape pe Dumnezeu: Îl cunoaștem într-o altă dimensiune în care descoperim atributele îndurărilor Sale, ne dă compensații divine, ne aduce aminte că suntem muritori, ne dezleagă tot mai mult de pământ, ne pregătește pentru Ierusalimul ceresc și ne șlefuieste ca să fim pietre vii...

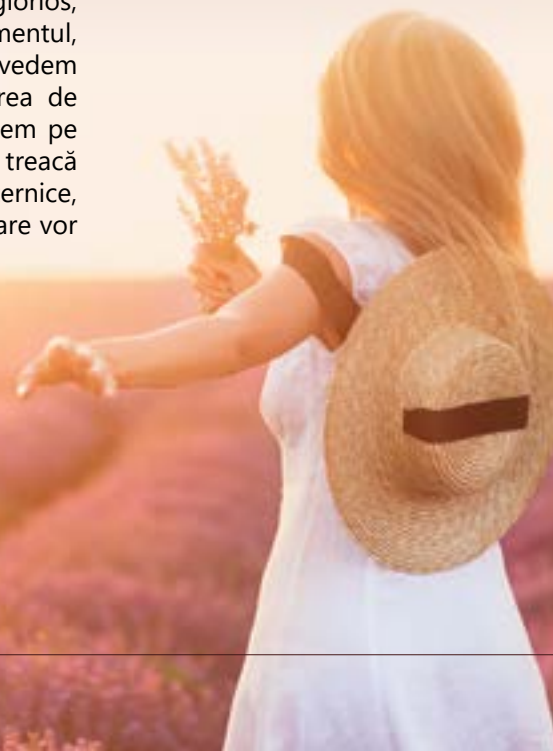
Povestea vieții noastre a fost scrisă de dragostea lui Dumnezeu cu mult înainte de a ne naște, dar ține de noi să o putem transforma într-o poveste de succes. Într-o zi, fiecare cuvânt va fi citit și ce bine ar fi să înțelegem că fiecare pagină poartă o ștampilă, un antet: Har prin jerfa Domnului Isus!

***Dacă Dumnezeu ne-ar arăta
desfășurătorul zilelor noastre, probabil
că nu am vrea să-l acceptăm, dar El
ne-a promis că este cu noi în toate
zilele.***

*Fiecare avem de dus o cruce. Să
o ducem cu demnitate, nu târând-o
pentru că în cele din urmă, Dumnezeu
nu ne va întreba cât am suferit, ci cât
de mult am iubit pentru că „suferințele
noastre nu sunt vrednice să fie puse
alături de slava viitoare”*

(Filipeni 3:10).

Angela Țiprișan

Secretul Biruinței

în viața de creștin

Pentru a avea o viață plină de biruință și un viitor glorios, trebuie să ai o întâlnire personală, față în față cu Dumnezeu. Pentru a-ți îndeplini scopul vieții pe pământ, trebuie să promovezi în primul rând sănătatea fizică și cea spirituală. Sănătatea fizică este extrem de necesară pentru a avea condiția fizică pentru viața de zi cu zi și poate fi promovată prin prevenirea bolilor comune ale sistemelor cardiovasculare, respiratorii, gastrointestinale, genito-urinare, neurologice, musculo-scheletale, psihice etc., prin decizii sănătoase în fiecare zi, prin înfrânarea poftelor, prin abținerea, printr-o viață echilibrată, gestionarea corectă a timpului, reducerea stresului zilnic, activități fizice în fiecare zi, o viață activă etc.

Atunci când suntem sănătoși fizic, putem să ne concentrăm mai mult pentru întâlnirea față în față cu Dumnezeu, care se întâmplă atunci când ești umplut cu Duhul Sfânt, când petreci timp în rugăciune și intri

în „sfânta sfintelor”, în sfera Spirituală a Lui Dumnezeu prin Sângele Mielului. Sănătatea spirituală poate fi promovată printr-o viață trăită după Cuvântul Lui Dumnezeu în fiecare zi, în urma întâlnirii cu Dumnezeu față în față, prin schimbarea gândurilor asemenea Lui Hristos și a minții, și prin transformarea vieții care trebuie trăită sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Toți bărbații și femeile Bibliei au fost în voia lui Dumnezeu, au avut biruință și și-au îndeplinit scopul pe pământ prin întâlnirea cu Dumnezeu față în față și prin post și rugăciune.

Întâlnirea față în față cu Dumnezeu îți schimbă viața. De exemplu, Eliazar la fântână, s-a rugat Dumnezeului lui Avram și a cerut un semn, iar prin acel semn s-a întâlnit cu Dumnezeu față în față și și-a schimbat destinul pentru veșnicie și al celor din jurul Rebecăi și întreaga ei familie. Iacob, s-a luptat cu îngerul toată noaptea pentru binecuvântare, dar în zori de zi L-a

întâlnit față în față pe Dumnezeu, care i-a schimbat gândurile, mintea, inima și destinul lui și al întregii omeniri prin el după aceea. Dumnezeu a șters anii de amărăciune din viața lui Iacob și a schimbat inima lui Esau, care încerca să-l omoare, și a celor din jur. Dumnezeu l-a umplut de bunătăți după întâlnirea față în față cu El. Iacob a fost agresiv în rugăciune pentru a primi binecuvântarea, iar anii de amărăciune au fost schimbați prin rugăciunea stăruitoare și fierbinte din acea noapte.

Pentru întâlnirea față în față cu Dumnezeu, sunt necesare acțiuni precise și ferme.

Stabilește un loc de rugăciune, unde să te întâlnești cu Dumnezeu în fiecare zi. Cere călăuzirea: „Dacă nu mergi Tu cu noi, nu ne lăsa să mergem de aici!, așa cum cerea Moise când insistă pentru prezența lui Dumnezeu în viața lui și a întregului popor.

Pentru o viață plină de biruințe și un destin glorios, trebuie să dorești prezența Lui Jehovah Shamma.

Dumnezeu care este prezent în viața ta în fiecare zi. Prin Prezența Lui, El distruge lucrarea celui rău și întăririle celui rău, dărmă zidurile și înlătură obstacolele care împiedică binecuvântările Lui în viața ta, El rupe lanțurile adicției, El vindecă bolile și leagă rănilor atunci când este prezent. În Prezența Sa sunt bucurii nespuse.

● **Biruința ta este în promisiunile din Cuvântul lui Dumnezeu.** Trebuie să rostești promisiunile Lui Dumnezeu în fiecare zi peste viața ta și să folosești fiecare oportunitate și să intri pe fiecare ușă deschisă de Dumnezeu pentru tine. Promisiunile Lui sunt „Da” și „Amin”.

● **El vrea să-ți dea biruința în fiecare situație** și să-ți atingi scopul și potențialul deplin prin îndeplinirea sarcinilor și responsabilităților tale zilnice. Dumnezeu a pus în tine, încă de la început, ceea ce trebuie să fii pe pământul acesta pentru gloria Lui. Fiecare ADN poartă codul genetic și limbajul Lui Dumnezeu despre cine

trebuie să fii tu pe pământ, pentru a trăi biruitor și a-ți îndeplini destinul. Prin post și rugăciune, scopul este activat și potențialul pus în ADN-ul tău de la început. El, prin Prezența Sa în viața ta prin Duhul Sfânt, îți dă biruința în lupta de zi cu zi.

● **În prezența Lui se produce schimbarea,** devii o persoană diferită, cu o atitudine diferită, devii persoana care Dumnezeu vrea să devii pentru a-ți îndeplini scopul. De exemplu, Ghedeon, după întâlnirea cu Dumnezeu, a devenit o persoană diferită. Iosua și Caleb au avut un spirit diferit decât ceilalți trimiși de Moise să iscodească țara promisă, pentru că s-au încrezut în Cuvântul spus de Dumnezeu și au fost călăuziți de Duhul Sfânt al Lui Dumnezeu. Prezența Lui Dumnezeu a fost cu ei la fiecare pas prin Duhul Sfânt. Prezența Lui Dumnezeu te face o persoană diferită, te eliberează de tot trecutul și îți transformă viața. În prezența Lui Dumnezeu, lanțurile cad la pământ, blestemele sunt rupte, frica și descurajarea sunt distruse, depresia dispare. În prezența Lui Dumnezeu, devii o persoană biruitoare.

● **Când Dumnezeu este cu tine, El îți dă multe binecuvântări.** El îți oferă protecție divină, îți poartă de grijă în toate, îți dă prosperitate și favoruri chiar și cu cei necredincioși, îți oferă succes și binecuvântare, distruge frica, te face o persoană cu influență spirituală, îți oferă curaj și biruință, îți oferă putere de transformare, te califică să fii un conducător, te încurajează să devii o persoană măreață, îți oferă încredere în funcții de conducere și putere supranaturală să schimbi lumea din jurul tău. Tu devii atunci un instrument în mâna Lui Dumnezeu pentru a schimba alte destine în întinericul acestei lumi. Femeia este aleasă să joace rolul principal în transformarea lumii. Femeile sunt arma secretă a lui Dumnezeu în ultima bătălie de la sfârșitul veacurilor. „Femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire” (Ps. 68:11). Diavolului îi este frică de femeile care își știu rolul lor semnificativ pe pământ, care cunosc responsabilitatea pe care o au și care privesc spre viitor să-și îndeplinească scopul unei vieți biruitoare.

● **Femeia cunoaște secretul biruinței.** Ea poate să rupă autoritatea diavolului de deasupra casei ei, a familiei ei, a soțului ei și a copiilor.

Dumnezeu a ales să includă multe femei cu discernământ ca persoane cheie în istorie care au biruit asupra răului. De exemplu: Debora, profetă și judecătoare; Sara, mama multor neamuri; Estera, orfană devenită împărăteasă; Ana și Rut; Maria, mama Domnului Isus, Lidia, prima creștină dintre neamuri. Aceste femei au știut secretul biruinței prin ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu, acceptând voia Lui în viața lor, biruind răul luptând cu orice preț să-și atingă scopul pentru care au fost create.

● **Dumnezeu mobilizează și echipează femei zdrobite în rugăciune** pentru lucrarea Lui din zilele din urmă. De exemplu, în America, conferințele de femei de 50.000 de participante au început într-o casă mică a unei femei care s-a întâlnit față în față cu Dumnezeu. Trezirea în Europa a început de la două femei care au hotărât să se întâlnească la rugăciune și să se roage pentru trezire. Vrajmașului îi este frică de femeia care se roagă și are un spirit de discernământ. Maria Magdalena era zdrobită de păcat / posedată de demoni, dar când a fost eliberată, a devenit cea mai mare martoră a învierii Domnului Isus.

● **Dumnezeu crede mai mult în tine decât crezi tu.** El a reabilitat visurile femeilor fără speranță în societate și le-a echipat să fie biruitoare și să-și îndeplinească scopul și destinul. Redefinește ce înseamnă victoria și succesul și care este visul tău. Reînnoiește-ți dedicarea pentru slujire. Tu ai o valoare nespus de mare în ochii lui Dumnezeu. El a plătit pentru tine un preț extraordinar de mare. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să plătească pentru tine cu sângele Lui nevinovat. El l-a reabilitat pe Iaebeț în 1 Cronici 4:9,10. Iaebeț era „Trist, născut cu durere”. El a chemat pe Dumnezeu și a cerut binecuvântare și lărgirea hotarelor, mâna Domnului să fie cu el, să fie ferit de nenorocire, să nu fie în suferință.

Și Dumnezeu i-a dat tot ce a cerut.

● **Dumnezeu are un plan precis cu viața ta.** În Ieremia 29:11 este scris: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde”. El face imposibilul posibil să-ți îndeplinești scopul măreț și destinul. El face să țâșnească apa în desert și chiar din stâncă, și face să înverzească copacul în pustiu. El suflă duh de viață în oasele uscate... (Ezechiel 37:4).

● **Dumnezeu întotdeauna permite crize în viața ta** ca să știi că depinzi întotdeauna de EL. Folosește criza prin care treci pentru gloria Domnului. Dumnezeu îți dă o încercare ca să ai o mărturie. Multe femei simt respingere, abandon, frică, rușine sau sunt victime ale trecutului. Toate acestea pot fi oprite prin Domnul Isus Christos. El s-a făcut blestem pentru noi ca noi să fim libere de orice blestem.

● **Domnul Isus poate să facă orice pentru viața ta** (să ștergă trecutul, vina, să elibereze, să vindece, să restaureze...). Lasă-L pe Dumnezeu să fie Dumnezeu. În ochii Lui Dumnezeu, tu ești o femeie biruitoare, un succes, nu o pierdere.

● **Noi trebuie să punem păcatele / blestemele sub Sângele Domnului Isus.** Nu este nicio criză în viața ta și Dumnezeu să nu aibă soluție. Dumnezeu vrea să-ți restaureze bucuria. Bucuria care rămâne pentru veșnicie este bucuria mântuirii. Bucuria Domnului este tăria noastră (Neemia 8:10). El poate folosi totul pentru recuperarea ta și pentru îndeplinirea destinului tău.

Dumnezeu a pus în noi voința și împlinirea și El ne dă puterea să fim mai mult decât biruitoare, să ne îndeplinim visul pus de Creatorul în noi încă de la naștere. El, Dumnezeu, a pus un potențial extraordinar în ființa noastră pentru a aduce la îndeplinire dorințele puse de El în inimile noastre încă de când ne-am născut. Aceasta este dorința lui Dumnezeu, să fim mai mult decât biruitoare.

Noi trebuie să ne ridicăm deasupra circumstanțelor vieții, să avem îndrăzneală, căci El a biruit lumea. El locuiește în noi prin Domnul Isus Hristos și Duhul Sfânt, care este la lucru în noi și prin noi și care este Secretul Biruinței.

**Dr. Rodica Maloș,
DNP Portland, USA**

Invitație la:

CONFERINȚA NAȚIONALĂ A FEMEILOR „Secretul Biruinței” 24 – 28 iunie 2024 | Mamaia

Conferința de la Mamaia din acest an se înscrie în șirul Conferințelor Naționale a femeilor desfășurate la Mamaia încă din anul 2007. Atunci, pentru prima dată, o sută de femei din toată țara și nu numai s-au strâns în jurul unei viziuni mărețe, sub coordonarea scriitoarei creștine Ligia Seman și a soțului ei, Timotei Seman... și an de an, la poarta de răsărit a țării se înalță rugăciuni și se proclama Cuvântul lui Dumnezeu, iar sute de femei din România și diaspora se întâlneau acolo și se cunoșteau, se închinau împreună, și legau prietenii, se rugau una pentru cealaltă și Îl slăveau pe Dumnezeu.

Anul trecut, 2023, cu o săptămână înainte de începerea Conferinței, Domnul a chemat-o acasă pe Ligia, dar a pregătit și oameni care să ducă această lucrare a Lui mai departe... și ne bucurăm că și anul acesta lucrarea va continua... și în perioada 24-28 iunie ne vom întâlni din nou cu ajutorul lui Dumnezeu acolo, la Mamaia!

Credem cu tărie că Dumnezeul nostru Mare și Bun le va da putere și sănătate deplină celor care au stat la dispoziția lui Dumnezeu și anul trecut, prețuind această lucrare și preluând coordonarea ei: Rodica și Matei Baci. Suntem recunoscători că în ciuda multor provocări cu care s-au confruntat, au ales să stea la dispoziția lui Dumnezeu și anul acesta și în fiecare an și să ducă mai departe această lucrare măreață a Lui. Ei vor împărtăși cu toți cei prezenți SECRETUL BIRUINȚEI! O temă profundă, trăită în fiecare zi.

Să nu uităm că Dumnezeu locuiește în mijlocul laudelor, și astfel să-L lăudăm pentru lucrările Lui minunate și să putem spune cu toții: „Domnul este tăria mea și pricina laudelor mele” (Psalmul 118:14).

Dintre vorbitoare:

•Angela Țiprișan
•Rodica Baci
•Mirela Pețan
•Tatiana Petric

Laudă și închinare susținută de echipa Bisericii “Emanuel” din Tîrgu-Mureș.

Locația:

Sala de conferințe a Hotelului Zenith, Mamaia

Vă puteți înscrie, accesând link-ul de mai jos:

<https://www.scoaladebora.ro/conferinta-nationala-secretul-biruintei/>

Pentru mai multe informații despre Conferință, plata efectivă și despre cazarea copiilor, luați legătura cu:

Lidia Aldea: 0791 238 092

Vă invităm cu drag la cea de-a 18-a ediție a Conferinței Naționale a femeilor – Mamaia 2024.

Credem cu tărie că Dumnezeu va binecuvânta prin această Conferință nu doar Mamaia și participantele, ci și familiile și bisericile noastre prin femei schimbate de Cuvântul lui Dumnezeu, pline de pasiune și dornice să ducă mai departe Vestea bună.

Cheesecake Ferrero

1. Strat crocant

Ingrediente:

- 330 g biscuiți de cacao
- 35 g lapte condensat
- 85 g unt topit (82% grăsime)

Mod de preparare:

Mărunțim biscuiții de cacao împreună cu bomboanele Ferrero. Adăugăm laptele condensat și untul topit. Amestecăm bine și turnăm în inel. Repartizăm uniform și cu ajutorul unui pahar, presăm până prinde formă în vasul rotund. Lăsăm la frigider pentru 30 minute, timp în care pregătim crema.

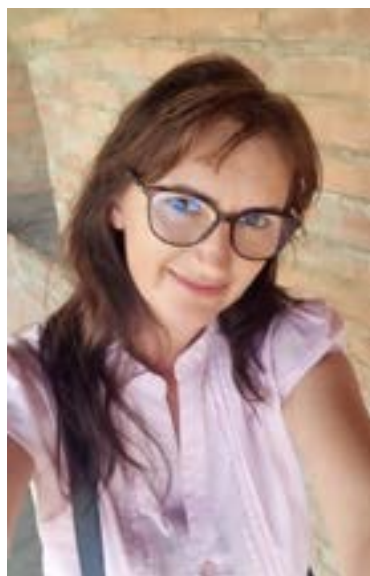
3. Cremeux Ferrero

Ingrediente:

- 2 g gelatină
- 10 g apă rece
- 85 g ciocolată neagră
- 40 g bomboane Ferrero
- 45 g lapte fierbinte
- 100 g frișcă lichidă rece

Mod de preparare:

Hidratăm gelatina. Într-un vas, punem ciocolata neagră și bomboanele Ferrero. Turnăm laptele fierbinte și lăsăm 5 minute, apoi procesăm cu blenderul. Încălzim gelatina și o turnăm peste amestec, continuând să amestecăm cu blenderul. Adăugăm frișca rece și omogenizăm totul cu blenderul. Pregătim un inel de 16 cm, acoperindu-i o parte cu folie alimentară în așa fel încât să nu curgă compoziția din el. Turnăm cremeux-ul și lăsăm la frigider 6 ore pentru a se stabiliza, apoi îndepărtăm inelul și acoperim bine cu peliculă cremeux-ul, punându-l la congelator pentru 2 ore.

Ani Bojan

2. Crema

Ingrediente:

- 320 g cremă de brânză Philadelphia
- 30 g zahăr pudră
- 100 g ciocolată cu lapte
- 120 g frișcă lichidă (1)
- 30 g frișcă lichidă (2)
- 5 g gelatină
- 23 g apă rece

Mod de preparare:

Pentru început, hidratăm gelatina în apă rece. În cuva mixerului, punem crema de brânză Philadelphia, pe care o încălzim câteva secunde în cuptorul cu microunde pentru a evita șocul gelatinei cu ingredientele reci. Peste crema de brânză adăugăm laptele condensat la temperatura camerei și batem cu mixerul doar pentru a încorpora cele două ingrediente. Apoi adăugăm ciocolata topită (40 g) și frișca lichidă (1). În același timp, topim gelatina în cuptorul cu microunde, încălzim frișca (2) și turnăm peste gelatina topită, omogenizând bine. Imediat ce este gata, punem jumătate din cremă peste blatul de biscuiți, adăugăm cremeux-ul Ferrero și adăugăm și cealaltă jumătate de cremă. Lăsăm la rece 6 ore.

4. Glazura de ciocolată

Ingrediente:

- 120 g ciocolată neagră
- 180 g frișcă
- 50 g alune prăjite

Mod de preparare:

Topim ciocolata cu frișca, la bain-marie sau în microunde. Adăugăm alunele prăjite și mărunțite și turnăm peste cheesecake. Tortul poate fi servit când glazura s-a întărit. Poftă bună!

Ceva dulce-colorat, alături de cei mici

Cred că multe dintre voi ați auzit întrebarea aceasta: „Mami, ce avem dulce?” Poate nu aveți întotdeauna ceva gata făcut, dar nu vă îngrijorați, totul se poate rezolva simplu și rapid. Uneori copiii au nevoie de foarte puțin pentru a fi fericiți și, mai ales, de timpul nostru. Dumnezeu să ne dea înțelepciune să știm să oferim din timpul nostru și să avem suficiente idei pentru a le pune în practică, astfel încât să facem copiii fericiți. Vă propun două idei de „ceva dulce” care pot fi folosite acasă, în grupele de școală duminicală, în mici ateliere, dar și ca activități în tabără.

Adu-ți copiii lângă tine și înarmează-te cu răbdare!

1. Fursecuri colorate

Ingrediente:

- 1 tabletă de ciocolată simplă cu lapte (fără cremă)
- 2 pahare de cereale (fulgi de porumb)
- 100 g bomboane Boni-Bon
- 1 cub de unt (1/4 dintr-un pachet întreg)

Mod de preparare:

Topește ciocolata împreună cu untul pe baie de aburi. Când s-a omogenizat, adaugă fulgii de porumb și amestecă ușor. După ce s-a încorporat întreaga compoziție, pregătește o tavă de prăjituri cu hârtie de copt și toarnă întreaga compoziție în tavă.

Întinde compoziția astfel încât să aibă o grosime de cca 1 cm. Lasă-ți copilașii să decupeze cu un pahar rotund și roagă-i să decoreze fiecare formă rotundă cu bomboane colorate Boni-Bon. Îngropați bomboanele în compoziție și puneți-le la rece pentru o oră.

Se pot servi cu un pahar de lapte cald sau pur și simplu atunci când doriți „ceva dulce”.

*Tot ce faciți,
faceți cu dragoste,
aducând bucurie
în casă și
bucătărie, alături
de cei mici.*

2. Frigarui colorate

Ingrediente pentru aluat:

- 2 ouă
- 160 ml lapte
- 1 linguriță praf de copt
- 2 plicuri zahăr vanilat
- 1 praf de sare
- 130 g făină
- 30 ml sirop de arțar

Ingrediente pentru decor:

- Bețe de frigărui
- Fructe: banane tăiate felii, kiwi tăiat cuburi, căpsuni întregi (mici) sau tăiate în jumătate (mari), afine întregi, mere tăiate cuburi.

Mod de preparare:

Pune făina într-un vas, adaugă zahărul, praful de copt, sarea și zahărul vanilat. Adaugă ouăle întregi și amestecă, turnând încet laptele pentru a evita formarea cocloașelor și mixând încet.

Mai adaugă lapte până obții un aluat ușor fluid, dar mai gros decât cel pentru clătitele subțiri. Adaugă siropul de arțar, care va da culoarea maronie și va forma mici găurele la coacere. Pregătește o tigaie pentru clătite, doar unsă cu ulei, nu foarte încinsă, și pune cu lingura aluatul în tigaie. Dimensiunea clătitorilor trebuie să fie ușor mai mare decât o monedă de 50 de bani, păstrând spațiu între ele.

După ce ai făcut suficiente clătite mici, chemă-ți micile ajutoare. Luați bețele de frigărui și înfigeți alternativ: o clătită, o căpsunică, o clătită, o felie de banană, o clătită, o afină, o clătită, un cub de kiwi, o clătită, un cub de măr... Când ați umplut bețele, frigăruile colorate sunt gata. Se pot servi cu frișcă, simple sau cu ciocolată topită.

Poftă bună și spor la treabă!

Lidia Bleahu

Pentru noi, femeile!

Pentru noi, femeile cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

SUFLET DE FEMEIE

www.sufletdefemeie.ro

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa:

contact@sufletdefemeie.ro